

Αί συνδρομαί γίνονται μονον έτησίως· αϊ δέ τμηματικά είσιν απαράδεκτοι· Το τίμημα της ετησίως συνδρομής, εκ Διρ. 3 και 3 σελ. διά τους 52 εβδομαδιαίους αριθμούς εστι προσηλυμ- τέων. Οί πρακτορες της εφημερίδος είσιν υπεύθυνοι επί τη μη εισπραξει των χρηματιών.

Πάσα απλήρωτος προς τον ΕΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ έπιστολή, διατριβή, εφημερίς κτ... ουδαμώς εστι δεκτή· είδοποιήθη περί τούτου το Γενικόν Ταχυδρομείον του Λονδίνου· Έπι- στολή ή διατριβή ανωνυμώς εστιν απαράδεκτος και ακαταχρηστος, ή δέ διευθύνσις τών υπο- κρουστών είς την έπιστροφήν τούτων.

Αϊ συνδρομαί γίνονται, εν Λονδίνω μόν εις 19, LONDON-STREET, FENCHURCH-STREET, E. C. και 33, BROMPTON SQUARE S. W., LONDON· άλλαχού δέ παρά τοίς Κ.Κ. Πράκτορι του ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ (Registered for transmission abroad).

Αριθ. 104.—Τομ. Δ'—Έτος Β'. ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤΗ, 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1862. || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗΝ [ΜΕΤΑ ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

Αϊ εν Βελιγραδίω παραχαί.

Κατά την συνεδρίασιν της 20ης λήγοντος ο Κ. Λαγιαρδος απαντών προς τον Κ. Γρίφινθ περί των τελευταίων εν Βελιγραδίω παραχαών, είπεν, ότι η άγγλική κυβέρνησις έλαβε πληροφορίας, ότι το εν Βελιγραδίω τουρκικόν φρούριον έβομβάρδισε το σερβικόν τμήμα της πόλεως. Ο Κ. Λαγιαρδος εξέφρασε την γνώμην αυτού, ότι οι Σέρβοι προκάλεσαν τους Τούρκους εις τον βομβαρδισμόν τούτον. Δύο ή τρεις, είπεν, Τούρκοι έδόλοφονήθησαν, και τη 16η οι Σέρβοι αϊφνιδίως κατέλαβον δύο εκ των πυλών της τουρκικής συνοικίας. Τη 17η η τουρκική φρουρά άκούσασα τον ήχον του πυροβολισμού εν τη πόλει, ενόμισεν, ότι έφοδός τις έμελλε να γείνη κατά του φρουρίου, και ήρξατο να βομβαρδίξη μέρος τι της πόλεως. Άμα δ' η βρετανική κυβέρνησις έσχε γνώσιν του πράγματος, έλαβε και τα αναγκαία μέτρα, προς κατάπαισιν πάσης αίματοχυσίας. Ο βομβαρδισμός, κατά τον Κ. Λαγιαρδον, δεν διήρκεσε πλέον των τεσσάρων ώραν. «Πρό όλίγου,» είπεν, «έλαβον τηλεγράφημά τι εκ της τουρκικής κυβερνήσεως, δι' ου μανθάνω, ότι επιτροπή τις έμελλε να σταλή εις Βελιγραδιον προς εξέτασιν της υποθέσεως, και ότι πάσα προσπάθεια θα γείνη εις άπόδοσιν του δικαίου άμφοτέρων των μερών (Ακούσατε).

Μεξιχόν.

Ο λόρδος Μονταγού ήρώτησε τον ύφυπουργόν των έξωτερικών επί τιμι λόγω οι Γάλλοι ήρξαντο του αποκλεισμού των μεξικανικών λιμένων κατά την Ιην μαίου, και διατι ή κυβέρνησις της Α. Μεγαλειότη. δεν έκοινοποίησε τούτον πρό της 17ης Ιουνίου. Ο ρηθείς λόρδος επέθυμι να μάθη πόσος καιρός ήθελε παραχωρηθή εις πλοία εύρισκόμενα ήδη εις τον πλοούν αυτών, ή φορτονώμενα εν Άγγλία όπως εισέλθωσιν εις τους μεξικανικούς λιμένας.

Ο Κ. Λαγιαρδος απήτησεν, ότι ο εύγενής λόρδος έσφαλει, υποθείς, ότι η γαλλική κυβέρνησις έδήλωσε τον αποκλεισμόν των μεξικανικών λιμένων κατά την Ιην μαίου. Η είδοποίησις ή δημοσιευθείσα εν τώ Μηνύτωρι κατά την ρηθείσαν ήμερομηνίαν, δεν ήν επίσημος. Η επίσημος είδοποίησις δεν έλήφθη υπό της άγγλικής πρεσβείας πρό της 13ης. Άμα δέ έφθασεν εις Λονδίνον, επέμφθη προς τους δικηγόρους του Στέμματος όπως εξέτασθη, και μετά ταύτα έδημοσιεύθη εν τη Gazette κατά την 17ην. Ο Κ. Λαγιαρδος προσέθηκε τελευταίον, ότι δεν έλαβεν ουδεμίαν πλη-

ροφορίαν παρά του λόρδου Ρουσελ περί του τελευταίου ζητήματος, του προταθέντος υπό του λόρδου Μονταγού, ώστε δεν ήδύνατο να απαντήση εις αυτό άποχρώτως πρό της προσεχούς δευτέρας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ «ΒΡΕΤ. ΑΣΤΕΡΟΣ.»

Ο Κ. Μαγού αϊ ρ ήγήθη όπως ζητήση τα αντίγραφα της ανταποκρίσεως, της λαβούσης χώραν μεταξυ του ύπουργείου των έξωτερικών και του Κ. Ξένου, και της αναφερομένης εις την επίσημον είδοποίησιν την γενομένην εις τον Κ. Ξένον εκ του γενικού ταχυδρομείου κατά την 3ην μαίου 1862, και πληροφορούσαν αυτόν, ότι διαταγαί έδόθησαν εις τον εν Κωνσταντινουπόλει βρεττανόν ταχυδρόμον «να μη διανείμη, αλλά να επιστρέψη εις την χώραν ταύτην τάν αντίτυπον του «Βρετ. Αστερος,» όπερ ήδύνατο να λάβη εν τώ γραφείω αυτού.» Πλήν δε τούτου, ό ρηθείς έντιμος βουλευτής εξέτησε και αντίγραφον της ανταποκρίσεως μεταξυ της οθωμανικής κυβερνήσεως και του εν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτού της Αύτης Μεγαλειότητος, αναφερομένην εις την αίτησιν, την γενομένην εκ μέρους της οθωμανικής κυβερνήσεως, όπως έμποδισθη ή εις Κωνσταντινούπολιν είσαγωγή του «Βρετ. Αστερος» διά του εκεί βρεττανικού ταχυδρομείου, έτι δε αντίτυπα της ανταποκρίσεως μεταξυ του εν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτού της Αύτης Μεγαλειότητος και του ύπουργείου των έξωτερικών, και των άρθρων των λεγομένων, ότι «παρωτρυναν τους κατοίκους εις επανάστασιν κατά της κυβερνήσεως και των νόμων της Τουρκίας,» μετά της επιβεβαιώσεως ότι τα άρθρα ταύτα έγράφησαν υπό του εκδότου του «Βρ. Αστερος,» και δεν άντεγράφησαν εξ άλλης τινός εφημερίδος μετά της ήμερομηνίας της δημοσιεύσεως αυτών.» Ο έντιμος βουλευτής είπε τάδε:

Πρό δύο έτών ο Κ. Ξένος, όστις, διαμείνας εν τη χώρα ταύτη 14 έτη, έπολιτογραφήθη βρεττανός υπήκοος και εκλογεύς της πόλεως του Λονδίνου, και ουτινος το όνομα ως έμπορου ήν γνωστότατον εν τη πόλει ταύτη, ίδρυσεν εφημερίδα υπό το όνομα «ο Βρεττανικός Αστήρ,» επί τώ σκοπώ του να είσαγάγη εύρωπαϊκόν πολιτισμόν και άγγλικήν πρόσοδον εις Τουρκίαν, ιδίως μεταξυ των συμπατριωτών αυτού εν τη Ανατολή. Η εφημερίς αυτή ήν ή πρώτη εφημερίς μετά εικονογραφιών, ήτις έντυπώθη εις έλληνικήν γλώσσαν εν Λονδίνω, και έδημοσιεύετο εν Λονδίνω. Αϊ εικονογραφίαι ήσαν κάλλισται και μέρος της εφημερίδος έχρησίμευε διά φιλολογικά, επιστημονικά και καλλιτεχνικά άντικείμενα. Τα φιλολογικά αυτής άρθρα έθεωρούντο υπό των δυναμένων να κρίνωσι περί αυτών μεγάλης αξίας, και τα πολιτικά ήσαν το μόν πρωτότυπα

το δε αντίγραφα των κυριωτέρων εφημερίδων της Άγγλίας. Εν τώ μέρει τούτω της εφημερίδος κεραυνοβόλον τι άρθρον του Χρόνου ή άρωματικόν τι άρθρον του «Saturday Review» ήδύνατο να δημοσιευθη. Άλλά τέσσαρες μόνον σελίδες έχρησίμευον διά την πολιτικήν ύλην, το δε επίλοιπον μέρος της εφημερίδος έχρησίμευε διά φιλολογικά και επιστημονικά άρθρα. Τη 3η μαίου ο εκδότης Κ. Ξένος έλαβεν είδοποίησιν τινα παρά του Κ. Χίλλ εκ του ταχυδρομείου, ότι κατ' αναφοράν του εν Κωνσταντινουπόλει βρεττανού πρεσβευτού, ήτις έγένετο τη αίτήσει της οθωμανικής κυβερνήσεως, οι ύπουργοί της Αύτης Μεγαλειότητος διάεαξαν τον εν Κωνσταντινουπόλει έπιστάτην του βρεττανικού ταχυδρομείου να μη διανείμη αλλά να επιστρέψη εις Άγγλίαν πάν αντίτυπον του «Βρετ. Αστερος,» όπερ ήδύνατο να λάβη εις το μέλλον. Κυρίως ή διαταγή αυτή ίσοδυναμεί προς παύσιν της εφημερίδος ταύτης. Εν Γαλλία πριν ή μέτρον τι τοιούτον ληφθη, δύο νουθισία δίδονται πρότερον· άλλ' ή κυβέρνησις της Αύτης Μεγαλειότητος άνευ ουδεμίας νουθισίας ή είδοποιήσεως, και άνευ ισχυρού τινος λόγου, έπανσε την εφημερίδα ταύτην. Ο Κ. Ξένος έγραψε προς τον εύγενή Λόρδον, τον επί κεφαλής του ύπουργείου των έξωτερικών, και έλαβεν ως απάντησιν, ότι ή ρηθείσα διαταγή έδόθη εις τον εν Κωνσταντινουπόλει έπιστάτην του βρεττανικού ταχυδρομείου «διότι ή Πύλη είπεν, ότι ή τοιαύτη εφημερίς περιέχει άρθρα παροτρύνοντα τους κατοίκους εις επανάστασιν κατά της κυβερνήσεως και των νόμων της Τουρκίας.» Άλλ' ή έπιστολή του εύγενούς Λόρδου δεν αναφέρει, ότι τα λεγόμενα υπό της τουρκικής κυβερνήσεως άπειδείχθησαν όρθά, ή ότι ο εύγενής Λόρδος ο ύπουργός των έξωτερικών, ή ο ύφυπουργός άνέγνω τα άρθρα ταύτα και ύπισθογράφησε την έκθεσιν της οθωμανικής κυβερνήσεως. Η εφημερίς επαύθη μόνον χάριν άπλου δικαιολογήματος, και ούτω το βρεττανικόν Κράτος, ή μεγίστη Δύναμις εν τώ κόσμω, κατέστησεν έαυτό όργανον του άισχροτάτου εν τώ κόσμω δεσποτισμού. Ο Κ. Ξένος ήρνήθη, ότι τοιαύτά τινα άρθρα έδημοσιεύθησαν εν τη εφημερίδι αυτού, και προς άπόδειξιν τούτου διεύθυνεν άπαντας τους αριθμούς του «Βρετ. Αστερος» τους εκδοθέντας κατά το τρέχον έτος. Προσέθηκε δ' ότι ή εφημερίς αυτού ύπήρξε συνήθως αντίπαλος της κυβερνήσεως του βασιλέως Όθωνος, ότι κατά καιρούς ύπεδέεικνε τας καταχρήσεις τας γενομένας εν τη διοικήσει των πραγμάτων της Ελλάδος, και ότι έφοβείτο μήπως αύτη αύτη ή πολιτική έπήνεγκε την παύσιν της κυκλοφορίας της εφημερίδος αυτού εν Τουρκία. Ο Βαρότζης διερμηνεύς της εν Κωνσταντινουπόλει έλληνικής πρεσβείας συνήτησε τον πατέρα του Κ. Ξένου, και είπεν

αυτώ, ότι εάν η αντιπολίτευσις του «Βρετ. Αστέρου» κατά της κυβερνήσεως του βασιλέως Όθωνος δεν εξαπαθεί, μετεχειρίζετο άπαντα την επίβλεψήν αυτού παρά τὸν Ἰσχυρὰ ὑπουργὸν τὸν ἑξωτερικόν, ὅπως παύσει τὴν κυκλοφορίαν αὐτοῦ. Ἐπιπλέον δὲ ὅτι ὁ ὑφυπουργὸς δύναται να εἴπῃ, πὸς ἀνεπίσημα τινὰ βουλευτικῆν ραδιογραφίαν. Ὁ Κ. Ζέως προσέειπεν: «Εάν ἡ αὐτὸς ἑξουσίη, μετὰ τὰ ὅσα εἶπον, δὲν νομιζῶ δίκαιον να ἀνακαλιῇ τὴν ἐμπόδιον τὴν γενομένην εἰς τὴν ἐφημερίδα μου, παρακάλεω νὰ εἰσακουσθῶ, ὥστε, τῆς ἐφημερίδος μου διαρουμενῆς εἰς δύο μέρη, εἴδῃ τὸ μὲν περιλαμβάνει τὸ φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τμήμα, τὸ δ' ἕτερον τὸ πολιτικόν, να μοι ἐπιτραπῇ τοῦλάχιστον ὅπως εἰσαχθῆται τὸ πρῶτον μέρος εἰς Τουρκίαν διὰ τὸ βρεταντικὸν ταχυδρομεῖον. Ἐξώδεκα μεγάλην ποσότητα χρημάτων πρὸς κατεσχυνὴν φιλογραφῶν εἰκοινοῦσάν τὴν ἄλληληθεν ἐκέλευε, καὶ ἀπαντὰ τὰ ἐξόδα ταῦτα θὰ μεταωθῶσιν, εἰς ἐμπόδιον ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τὴν ἐφημερίδα μου εἰς Τουρκίαν, καὶ οἱ ἑλληνικὸν καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης θὰ στερηθῶσι πᾶσι γνώσεως τῆς μεγάλης ταύτης ἐκθέσεως τῆς ἀλληλεθνοῦς βιομηχανίας. Ἐπειδὴ ὁ «Βρετ. Αστὴρ» ἀνεφαρτίχθη τῶν πολιτικῶν αἰσθῶν δοξαστῶν ἢ οἱ κύριος φιλολογικὸς καὶ ἐπιστημονικὸς παιδαγωγὸς τῶν ἐν τὸ ὀθωμανικῷ κράτει συμπαιριωτῶν μου, πέπειθα, ὅτι ἡ ἡμετέρα ἑξουσίη θὰ κρίνῃ ἀρμόδιον να ἐνδύσῃ εἰς τὴν αἰτίαν σου.»

(Ακούσατε, ἀκούσατε.) Ἀλλὰ τί οὖνευνης Λόρδος ἀπήτησεν εἰς τὴν λογικὴν ταύτην καὶ μετρίαν αἴτησιν: «Ἐγράψατε τῆς ἐπιτίμων καὶ ἐπιτιμητικῆν ἐπιστολῆν»

Ἀναγνωρίζω κατὰ διαταγὴν τοῦ Λόρδου Ρούσελ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σου ὑπὸ ἡμερομηνίαν τῆς 2ης Ἰουλίου, ἐν ἣ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιστάτης τοῦ βρετανικοῦ ταχυδρομείου διατάξῃ να μὴ διανεμῆται ἐφημερίδα τινα καλουμένη ὁ «Βρετ. Αστὴρ.» Ζητεῖς να σοὶ ἐπιτραπῇ ἡ εἰσαγωγή τοῦ φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν μέρους τῆς ἐφημερίδος σου εἰς Τουρκίαν διὰ τὸ βρεταντικὸν ταχυδρομεῖον, καὶ οὐδεὶς τῶν ὑποκαταστάσεων ἡμῶν δύνανται να ἐνδύσῃ εἰς τὴν αἰτίαν σου.»

(Ακούσατε, ἀκούσατε.) Ὁ Κ. Ζέως κατεβαμβάθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, καὶ ἐνόησας, ὅτι ἡ παραλαβὴ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἢν ἰσοδυναμῶν τὸν παῖσιν τοῦ «Ἀστέρου», ἐτόλμησε να ἐρωτήσῃ τὴν αὐτὸν ἑξουσίη ἑξουσίη τῶν Λόργου, δὲ ὅς δὲν ἐνείκεν ἐν εἰς τὴν αἰτίαν αὐτοῦ. Ἡ βουλή συνέθηος ἤκουσε πρὸς Ἱρλανδικῶν σφραγίδων, ἀλλ' οὐ ἐνόησας ἑξουσίη, ὅστις δὲν εἶχεν οὐδέμην ἐκ τῶν ἐνηγορησίων καὶ φαιδρωσίων ἐκείνων, αἷτινες ἐξεγράφουν πολλὰ τῶν Ἱρλανδικῶν σφραγίδων, ἀλλὰ διεκρίνετο νάναπαν εἰς ἅπαντα τὴν ἀταξίαν καὶ ἀπάθειαν τῶν γρησίων Ἰώνων Βουλῆ, περιεπέσει εἰς ἐν ἐκ τῶν ἀσυνετητέρων σφαλμάτων ἐξ ὅσων ποτὲ ἠκούσθησαν. Τῆ 16ῃ Μαΐου ἐπεμψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

«Κατὰ διαταγὴν τοῦ Λόρδου Ρούσελ ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐπιστολήν ἡμῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν τῆς 13ης Ἰουλίου, λέγω, ὅτι ὁ πολιτικὸν χαρακτήρα τῆς ἐφημερίδος τῆς καλουμένης ὁ «Βρετανικὸς Αστὴρ» ἀρκεῖ, ὅπως δικαιοδοτήσῃ τὴν κυβερνήσῃ τῆς Δύτης Μεγαλειότητος εἰς τὸ να ἐμπόδιον τὴν διανομὴν αὐτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τοῦ βρετανικοῦ ταχυδρομείου.»

Ὁ Κ. Ζέως ἐπρότεινε να παραλείψῃ τὸ πολιτικὸν παρτήριον τῆς ἐφημερίδος, καὶ να πέψῃ εἰς τὸ ἑξωτερικὸν μόνον τὰ φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὰ φύλλα, καθ' ὃν οὐδεμίαν ἀντίρρηση ὑπῆρχε, καὶ ἅπαντα ἤσαν λίαν ὀφειλόμενα τοῖς κατοικοῖς τῆς Τουρκίας. Τοῦτο ὁμοίως οὖνευνης Λόρδος δὲν ἤνυτο να ἐπιτρέψῃ, καὶ διατήρησεν τὸν πολιτικὸν χαρακτήρα τῆς ἐφημερίδος! (Ἐλπίω.) Νῦν δὲ ζητοῦν ἀναπόκρισιν τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως, δὲ ἡ ἐποσίσησιν τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ τὴν ἀναπόκρισιν μεταξὺ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βρετανικοῦ πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν ἑξωτερικῶν, ὅπως εὐρεθῇ ἐξήγησις τῆς πράξεως, ἣτις ἐγένετο πρὸς ἀνταρξίαν τῆς χώρας ταύτης. Ὁ Κ. Ζέως δύναται μόνον να θεωρήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν βίς βρετανικῆς κυβερνήσεως ὡς πηγὴν ἀσάν εἴς ἑθρονὸν τιμῶν, δὲ αὐ καλίστῃ γελοῖον τὸ τουρκικὸν δάειον (ἐπιευφημία) καὶ ὅπερ ἤνυτο να ἐγγίξῃ τὴν οικονομικὴν ἢ ἄλλαν εὐαίσθησιν τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν ἑξωτερικῶν. Ὁ ἐντιμὸς οὗτος κύριος εἶπε ἢν πλέον πρόσφορος τῶν ὀθωμανικῆς πραξέως, ὁ πράκτορ τοῦ ὀθωμανικοῦ δαείου, ἀλλ' ἐπεκροῦσθαι νὰ ἢ μέτοχος ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, ἢν ἐξώρει μετὰ μέγιστον καὶ εὐνοσιότατον ἐνδιαφέροντος. Τῆ 7ῃ Ἰουλίου οὐ ὑπουργὸς ἀπαντῶν πρὸς τὸν ἐντιμὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Chichester ἐποῦσταν λαμπρὰν περιγραφὴν τῶν οικονομικῶν καὶ τῶν ἀναμορφώσεων τῆς Τουρκίας. Ὁ ἐντιμὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Chichester ἐξήγησεν, ὅπως παρουσιάσθῃ εἰς τὴν βουλὴν ἐγγράφον, τὸ ὅπερ ἦν ἐκ τῶν αἰσίων πολιτικῶν ἐγγράφων, ἐξ ὅσων ποτὲ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν βουλὴν, καὶ ὅπερ, εἰς τὴν ἐκείνην, ἐμελλε να ἀποδείξῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. Το δὲ ἔγγραφο, εἰς ὁ ἀναφέρομαι, ἦν ἡ ἐκθεσίς τοῦ Κ. Φώστερ καὶ Λόρδου Ὁζαρτ περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῆς Τουρκίας. Τετρα-

φι δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆ 7ῃ ἑκατομῆριον, καὶ ἐξέφασεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν τῆ 29ῃ ἑκατομῆριον. Ὅτε δ' οὐ ἐντιμὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Chichester ἐξήγησεν τὴν παρουσίαν τοῦ ἐγγράφου ταύτου, ὁ ὑφυπουργὸς παρεκάλει αὐτὸν νὰ μὴ ἐπιμύει εἰς τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, καθὼς ἡ παρουσίαις τῆς ἐκθέσεως ἤνυτο νὰ ἀνατρέξῃ τὸν σκοπὸν, δὲ ὄν συνετάχθη, καὶ ὄν ἡ τουρκικὴ κυβερνήσις εἶχεν ὄν ὄν. Τολμῶ δὲ να ἐικάσω, ὅτι ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἡ ἐκθεσίς δὲν παρουσιάσθη κατὰ τὴν περιγραφήν ταύτην ἦν ὅπως ἐμπόδιση αὐτὴ ἀπὸ τοῦ να βλαβῆ τὸ τουρκικὸν δάειον, ὅπερ τὸ θρονίον τοῦ θησαυροφυλακίου εἶχε φουρσκῶσει (ἀκούσατε, ἀκούσατε.) Εἴαν δὲν εἶχον μέγα σέβας διὰ τὴν προσωπικὴν τιμὴν τῶν καθήμενων ἐπὶ τοῦ θρονίου ἐκείνου, δὲ ἔλεγον, ὅτι τὸ τουρκικὸν δάειον ἐφουσκῶθη ὑπ' αὐτῶν, ἡνα καταπαταλισθῶσιν τὴν ἀγορὰν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι να εἶπω τοιοῦτον τι, διότι ἐγὼ πολὺ σέβας διὰ τὸν χαρακτήρα κυρίου τιμῆς ἐπὶ τὴν ὑπὸ τὴν ἰσηγήσειν βεβαίως. Ὀφείλω δ' οὐχ ἡτῶνα νὰ ἐρωτήσῃ, εἴαν ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἑξωτερικῶν, ἀπαντῶν πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἐντιμὸν ἀντιπρόσωπου τῆς Chichester, περιεπέσει πιστῶς τὴν οικονομικὴν κατάσταση τῶν σιτημῶν ἐκείνου κράτους, τῆς Τουρκίας. Οἱ λόγοι αὐτοῦ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην καὶ οἱ περιεχόμενοι ἐν τῇ ἐκθεσίς δὲν συνεφώνουν, καὶ εἴαν αὐτὴ ἀνεγνώσκοντο ἐν τῷ συναλλακτικῷ, καὶ ἐντιμὰ μελὴ δὲν ἤθελον ἀκούσει πολλὰ περὶ τῆς ἐπιτίμων τοῦ τουρκικοῦ δαείου. Ὁ ὑφυπουργὸς περιέγραψε πολλὰ ἀναμορφώσεως γενομένης ἐν Τουρκίᾳ. Ἀνεφύρε δ' ὅτι ὁ Σουλτάνος περιώρσει τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ κατάλογον, εἰς εἰσηγήσειν ἀναμορφώσεως τινῶν ἐν τοῖς ἀνακτορίοις αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὸ παραδειγμα τῆς Α. Μ. ἐμελλοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ οἱ ἄνωτεροι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Ἀνηγγέλθη δὲ πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὁ παρὼν Σουλτάνος ἀπέστειλε τῆς ὑπηρεσίας ὑπάλληλους τινῶν, ὅστινες διετέλεσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἀπέλευσε μέγαν ἀρεθὸν τῶν ἀτυχῶν γυναικῶν, αἷτινες ἀπέτελον τὸ χαρμίνον τὸ τελευταῖον δυνάστη τῶν τουρκικῶν κράτους. Ἦν μὲν ἀληθῆ, δὲ ἐποσίσησιν τὸν τελευταῖον ταύτην ἀναμορφώσιν ἀλλ' ἦν λέγεσθαι, ὅτι ἀφοῦ ἔπραξεν οὕτως, ἐπεμψε πράκτορας εἰς Γεωργίαν, καὶ συνέλεξε τινα ἐκ τῶν ὄψων αὐτῶν, ἅπαντα εὑρίσκοντα ἐν τοῖς ὄψεσι καὶ ταῖς παιδείαις, αἷτινες ἐπὶ τοσούτων χρόνων ἦσαν περιφύριον ὡς προμηθειῶν ταῖς χαρμίνων τῶν Σουλτάνων (Ἐλπίω). Πιστεύω δὲ ὅτι δύναται ἔτι νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι τὸ χαρμίνον τοῦ παρῶτος ἀρχιεπισκόπου τῆς Τουρκίας ἐστὶν ἐξίσου καλὸς προμηθεῖν μένους, καὶ τοσούτων μικρῶν προσοχῶν ὁ νῦν Σουλτάνος δίδει εἰς τὰ ἐξόδα, ὅσων εἶδον καὶ οἱ ἐνδοξοὶ αὐτοῦ πρόγονοι (Ἐλπίω, καὶ ἀκούσατε, ἀκούσατε.) Ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἑξωτερικῶν πρῆβη νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ πρῶτις ἐκλογή, ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τὸν νῦν Σουλτάνου ἦν ἡ ἐκδοτὴ διακεκριμένον τιμῶν οικονομικοῦ ἀναμορφωτοῦ, ὃν ὁ Κ. Λαυιάρδος ἀνεβίβασε μίσηρον τῶν ἀστέρων, καὶ ὅστις ἦν ἄνθρωπος τῆς καλουμένης Ἀχμέτ Ἐφένδης. Εἰς τοῦτον ἐνεπιστεύθη τὴν περιουσίαν τῆς δεομένης εἰς ἑσπέρια καὶ εἰς ἄρθησιν τοῖς σώματι χάριν ἱεροκεντικῶν σκοπῶν, καὶ ὁ Κ. Λαυιάρδος ἀνεφύρε τινῶν ἐκ τῶν ἀναμορφώσεων, δὲ ὁ Ἀχμέτ Ἐφένδης ἐπραγματοποίησεν. Ἀλλ' ἐγγίνωσκον ἀπᾶν ὅτι ὁ ὑφυπουργὸς, ὅτι οὗτος ὁ διακεκριμένος ἀναμορφωτὸς εἶχε ἀποθνήσκῃ τῆς ὑπηρεσίας ὀλίγον πρὶν ἢ ἐπιδηφίλησεν αὐτῷ ἐπαύσῃ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ἐκθεσί: (ἀκούσατε.) Ἦ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπολύσει τοῦ Ἀχμέτ Ἐφένδης συνέβη ὀλίγον πρὸτερον ἢ καθ' ὃν χρόνον ὁ ὑφυπουργὸς ἐπαύσατο τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ. Ὁ ὑφυπουργὸς παρέστησεν, ὅτι τὸ τουρκικὸν δάειον ἀνεβῆκεν εἰς μόνον 14,000,000 λίρων, ὁ δὲ Κ. Φώστερ καὶ ὁ Λόρδος Ὁζαρτ ἀνεβίβασαν τὸ ποσὸν τοῦτον εἰς 46,000,000 λίρων, ἐν αἷσι δὲν περιελαμβάνοντο μέγιστα ποσά, ληθθέντα ὑπὸ τουρκικὰς προφάσεις ἐξ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων ἐμπόρων. Εἴαν τὰ ἐντιμὰ μελὴ τῆς βουλῆς ἐξήταζον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ ἐπιγίνωσκον τὴν πολιτικὴν ἐκθεσιν τῶν Ἀγγλων ἀντιπρόσωπον, θὰ εὑρίσκον ὅτι ἡ κατάσταση τῶν πραγμάτων, ἡ ὑπάρχουσα ἐν Τουρκίᾳ, ἐστὶ τῆ ἀληθείᾳ ἐκτριπτάτη. Καθὼς ἀφορᾶ τὸν ἐπὶ τὴν προσοδὸν φέρων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀπὸ ἐπιτόπιον ἀρχαῖα δυνάμει νὰ φορολογησῶν ἀνθρώπων τινα μέχρις ἠρηματικὸν ποσοῦ ὅπερ εὔραστοῦνται, καὶ ἐξαρτάται ἐκ τῆς διοικητικῆς ἐν ἀνθρώπων τῆς οὐδεὶς νὰ πληρῶσῃ τὴν ἐαυτοῦ μερίδα τῆς ἢ καὶ τετρακῆς. Ἦ συλλογὴ τῶν στρατιωτικῶν φόρων ἐστὶν ἐξ ἴσου ἀσύστατος. Τὰ τελεῖκα δικαιοδικαῖα φέρον ὑποθηκευμένα, ὡς γράμματεῖς πληροῦσιν κακῶς, καὶ ἡ διαφόρα τῶν ἀνωτέρων ὑπάλληλων ἐστὶ πασιφανῆς. Πιστεύω δὲ ὅτι σκεχθῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλη χώρα, ἐγκλωβισμένη ἐπὶ τῇ πολιτικῷ αὐτῆς, ἐν ἣ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὑποτέλεσματος τὴν ταχυδρομικὸν σύστημα ἵδμενῶν ἐν τῇ κυβερνήσεως, ὡστε καὶ αὐτὰ τὰ περίγυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ στερωθῶν τὸν μέσον τῆς διὰ γρημινῶν συγκοινωνίας. Τέτρ τὰς εἰκοσι φερούς οἱ ἐπιπρότεροι ἐν τῇ ἐκθεσί αὐτῶν προτίθων τὴν κυβερνήσῃ ἐν τῆς Πόλεως, ὅπως κατασκευάσῃ ὁδοὺς διὰ τὴν ἐσωτερικὴν συγκοινωνίαν. Οὐδεμίαν ἐνθάρρυνσιν ἐδόθη εἰς φραγδικὴν τῆς ἔθνος ὅπως ἐξουρήσῃ τὰ μεταλλεῖα τῆς Τουρκίας. («Εἰς τὸ ζήτημα.») Τῆ 7ῃ τῆς ζήτημα.

Ὁ Κ. Ζέως προσεπάθησεν να ἀποδείξῃ τὴν κατάστασιν ταύτην πρὸς πραγματικῶν, ἐπὶ τὸ σκοπὸν τοῦ νὰ φέρῃ ἀναμορφώσιν τινῶν. Ἦν ἀπᾶν γε τοῦτο ἐγκώλια: (ἀκούσατε.) Ἦν ταχὺ ἐγκώλια διὰ τὸν ῥόλον νὰ ἐπιτιμῶν κυβερνήσῃν τινὰ διὰ τὸ σφάλμα αὐτῆς: Ἐάν οὐχί, ἐπρεπεῖ ἀπᾶν γε ὁ Κ. Ζέως νὰ τιμωρήθῃ διὰ τὴν ἠκολούθησιν τοσούτων ἐνδοξῶν παραδειγμάτων, ἀκούσατε, ἀκούσατε.) Ἦν λίαν ἀνάγκαιον διὰ τὴν βουλὴν νὰ μαθῇ ποῖα ἦν ἡ ἀλήθης κατάστασις τῆς χώρας, ἢν ὁ ὑφυπουργὸς συνεζῶς τοσούτων ἐξέφω. Ἦν τῇ ὑπερηφία τοῦ ὑπουργεῖου τοῦ πολεμικοῦ οἰ γράμματεῖς ἤνυτο νὰ εἰσεέλθωσι μόνον διὰ πληρωμῆς ἐν τῷ στρατῷ οἱ συνταγματάρχαι ἀήτων πληρωμῆν καὶ ἐνδύματα διὰ πλείων ἀνθρώπων τῶν ὅσων ἦσαν ἐν τοῖς συντάγμασιν. Ἦν τῷ ναυτικῷ ὁ Καπετάν παστῶς εἶχε 43,000 λίρας ἐτήσιον μισθόν, πᾶς δ' ἄλλος ἐπιλήροιστο κακῶς, καὶ ἐπομένως ὀφείλε νὰ εἶρη πόρον ζωῆς. Ὁ δικασταὶ ἐπληροῦντο διὰ δοροδοκίον, καὶ οὐδὲμία τῆς ὑπῆρχον τοσούτων διεφθαρμένους δικασταί. Καθὼς δ' ἀφορᾶ τὴν ἀστυνομίαν τῶν ἐπαρχιῶν ὁ Λόρδος Ὁζαρτ καὶ ὁ Κ. Φώστερ λέγουσιν, ὅτι ὁ λαὸς προτιμῶν τοὺς κακούργους ἀπᾶν αὐτῆς. Ἦν δὲ τῇ τμηματικῶν στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν οὐδεὶς λογαριασμῶν περὶ τῶν πραγματικῶν τῶν λαμβανόμενων ἐπιτετακισμῶν τηρεῖται. Οἱ ἐπίτροποι προσέειπε λέγουσιν ἐπὶ κατὰ τὸ παραρτήριον ἑτος ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 2,900,000 λίρ. ἐν αἷσι δημοσίους προσόδους, καὶ ὅτι κατὰ τὸ προσεχῆς ἐτος πιθανῶς θὰ ἐπέθλη ἕτερον ἔλλειμμα 1,700,000 λίρων. Καὶ ὁμοίως ἡ βουλή ἤκουσε τῶν παραρτήριον μαρτίων, ὅτι ὑπῆρχε περίσσευμα ἐν τῷ δημοσίῳ ταμίῳ τῆς Τουρκίας. Ἐπεθύμουν δὲ να μαθῶ πόσῃ τῷ ἐρίσσευμα τοῦτο ἐξήχθη. Ἦν ἐτεῖ 1856 ἡ Ἀγγλία ἐξέδωσεν 100,000,000 λίρων, καὶ ἐθέτασε πολλοὺς ἀνθρώπους ὅπως σῶσῃ τὴν Τουρκίαν ἐκ τῶν ὀνυχῶν τῆς Ρωσίας, καὶ ἐν τῇ συνόδῳ τῶν Παρισίων ἡ Τουρκία ἐγγνωμοδῶσα, ἐγγνήθη εἰς τοὺς χριστιανούς αὐτῆς ὑπεκθῶσιν δικαιοδικαῖα τινα, ἐξ ὅν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδὲν παρεχωρήθη (ἀκούσατε ἀκούσατε.) Ὁ Νόμος τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι ὁ νόμος τοῦ Κορανίου, ὅστις λέγει, ὅτι ἡ μαρτυρία τουρκικὸν τιμῶν, ἐστὶν ὑπερτέρα τῆς μαρτυρίας ὀκωκλήου χαρὸν ἀπίστων, ὅστε ἡ μαρτυρία τουρκικὸν τιμῶν, ὅσον κακὸς καὶ ἂν ἢ ὁ χαρακτήρα αὐτοῦ, προτιμᾶται τῆς μαρτυρίας παντῶς ἄρθου χριστιανῶν, ὅσον ἠξιοπίστοι καὶ ἂν ὄσιν οὗτοι (ἀκούσατε ἀκούσατε.) Οἱ ἐν Ἐυρώπῃ τουρκοὶ εἶναι 2,000,000 τῶν ἀριθμῶν, καὶ ὅμοιος θροῦσιν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν 12,000,000 χριστιανῶν, οἷτις εἰς τοσούτων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις τῶν ὄπλων, ἐνῶ ὑποκαίεται εἰς κεφαλῶν φόρον ἀσθενεῖς ἐπιβαλλόμενοι. Πλὴν δὲ τοῦτων, οὐδεὶς χριστιανῶν δύναται να εἶχῃ γενοκισίαν ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα δύναται ὅμοιος να πράξῃ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὄνομα γυναικῶν τιμῶν, οἷτις ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ἐπὶ αὐτὴ δύναται ποτε νὰ γίνῃ περιουσία μουσουλμάνου τιμῶν. «Ὦ! Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσὶν ἀληθεῖς. Ὁ Κ. Ζέως ἐξήγησεν ἡ ἀγορήσῃ ἦν ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπη αὐτῷ, ὄνομα ὅμοιος να κατορθῶσιν τοῦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Ἀνεφύρε δὲ νῦν χωρίον ἐκ ἐκ τοῦ συγγράμματός ἀνδρός, ὁστινος ἡ μαρτυρία δύναται να ληθθῇ μετὰ σέβασμοῦ, ἐκ τοῦ Λόρδου Curriek, τοῦ νῦν ἀντιβασιλέως τῆς Ἰερλανδίας.» Ἄδυναται δὲ να ὄσῃσιν καὶ ἄλλοι Λόγον ἵδιον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Κ. Ζέου δὲν ἤξισθη τῆς ἐνοίας τοῦ ἐντιμὸν μέλους, καὶ τὸ ὑφυπουργοῦ τῶν ἑξωτερικῶν. Τὸ ἐντιμὸν μέλος καὶ αὐτὸ παρελθόν ἔτος ἐξεβόλησεν λόγον, ἐν ὃ κατηγγῶρε τὸν Ἑλληνας καὶ ἐξεφράσθη κατ' αὐ-

τὸν περιφρονητικῶς. «Ἐγὼ δὲ τις κύριος (***) ἐγράψην ἐκ Παρισίων ἐπιστολήν, ἣτις πρέπει νὰ παρωργισθῇ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ. Τὸ ἀληθῆς εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοὶ κάποιος ἐπράξαν τὸ πᾶν διὰ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς χώρας ἐκείνης ὀφείλεται εἰς Ἑλληνας. Ἀκριβὸς δὲ καθ' ὃν χρόνον ὁ Κ. Ζέως μεγάλη ἐπέστη ἐξόδα, ὅπως δειξῆ τὸς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συμπαιριώσας αὐτὴ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς ἀλλήλευσθαι ἐκθέσεως, δὲ ἦν ἡ χώρα ἀπᾶν ἐστὶ τοσούτων ὑπερηφάνος, αἱ βρεταντικαὶ ἀρχαὶ ἀπεστέρσαν αὐτὸν τῆς δυνάμεως τῶν ναυτικῶν τῶν ἁγῶν τῶν ταῦτα τῶν πολιτιστικῶν κόσμου. Προσκαλῶ δὲ τὸ ἐντιμὸν μέλος νὰ εἴπῃ τίς ἦν ἡ ἀλήθης φύσις τοῦ αἵτι. Δὲν δύναμαι να ἐνοήσῃ πῶς κυβερνήσις τις, ἣτις ἦν ἡ διαδοχία τῆς ἐπανάστασεως ἐν ἄλλαις χώρας, οὐκ ἐπιτρέπει τὴν πτωχὴν τῆς εὐλειβίας γνῶσιν να κυκλοφορῇ ἐν Τουρκίᾳ. Διατὶ τὸ ἐντιμὸν μέλος, ὅπερ δύναται να ἐκφῶν ἡλικίαν ὑπὸ τῆς διαδόσεως τοῦ φωτός ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ῥωμῇ, ἐμπόδιζε τὴν πρόβλεπν τῆς ἠθελήσεως ἐφημερίδος ἐν χώρα, ἦτις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε ἀνάγκη τῶν πραγμάτων τῶν λαμβανόμενων ἐπιτετακισμῶν τηρεῖται. Οἱ ἐπίτροποι προσέειπε λέγουσιν ἐπὶ κατὰ τὸ παραρτήριον ἑτος ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 2,900,000 λίρ. ἐν αἷσι δημοσίους προσόδους, καὶ ὅτι κατὰ τὸ προσεχῆς ἐτος πιθανῶς θὰ ἐπέθλη ἕτερον ἔλλειμμα 1,700,000 λίρων. Καὶ ὁμοίως ἡ βουλή ἤκουσε τῶν παραρτήριον μαρτίων, ὅτι ὑπῆρχε περίσσευμα ἐν τῷ δημοσίῳ ταμίῳ τῆς Τουρκίας. Ἐπεθύμουν δὲ να μαθῶ πόσῃ τῷ ἐρίσσευμα τοῦτο ἐξήχθη. Ἦν ἐτεῖ 1856 ἡ Ἀγγλία ἐξέδωσεν 100,000,000 λίρων, καὶ ἐθέτασε πολλοὺς ἀνθρώπους ὅπως σῶσῃ τὴν Τουρκίαν ἐκ τῶν ὀνυχῶν τῆς Ρωσίας, καὶ ἐν τῇ συνόδῳ τῶν Παρισίων ἡ Τουρκία ἐγγνωμοδῶσα, ἐγγνήθη εἰς τοὺς χριστιανούς αὐτῆς ὑπεκθῶσιν δικαιοδικαῖα τινα, ἐξ ὅν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδὲν παρεχωρήθη (ἀκούσατε ἀκούσατε.) Ὁ Νόμος τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι ὁ νόμος τοῦ Κορανίου, ὅστις λέγει, ὅτι ἡ μαρτυρία τουρκικὸν τιμῶν, ἐστὶν ὑπερτέρα τῆς μαρτυρίας ὀκωκλήου χαρὸν ἀπίστων, ὅστε ἡ μαρτυρία τουρκικὸν τιμῶν, ὅσον κακὸς καὶ ἂν ἢ ὁ χαρακτήρα αὐτοῦ, προτιμᾶται τῆς μαρτυρίας παντῶς ἄρθου χριστιανῶν, ὅσον ἠξιοπίστοι καὶ ἂν ὄσιν οὗτοι (ἀκούσατε ἀκούσατε.) Οἱ ἐν Ἐυρώπῃ τουρκοὶ εἶναι 2,000,000 τῶν ἀριθμῶν, καὶ ὁμοίως θροῦσιν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν 12,000,000 χριστιανῶν, οἷτις εἰς τοσούτων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις τῶν ὄπλων, ἐνῶ ὑποκαίεται εἰς κεφαλῶν φόρον ἀσθενεῖς ἐπιβαλλόμενοι. Πλὴν δὲ τοῦτων, οὐδεὶς χριστιανῶν δύναται να εἶχῃ γενοκισίαν ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα δύναται ὅμοιος να πράξῃ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὄνομα γυναικῶν τιμῶν, οἷτις ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ἐπὶ αὐτὴ δύναται ποτε νὰ γίνῃ περιουσία μουσουλμάνου τιμῶν. «Ὦ! Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσὶν ἀληθεῖς. Ὁ Κ. Ζέως ἐξήγησεν ἡ ἀγορήσῃ ἦν ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπη αὐτῷ, ὄνομα ὅμοιος να κατορθῶσιν τοῦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Ἀνεφύρε δὲ νῦν χωρίον ἐκ ἐκ τοῦ συγγράμματός ἀνδρός, ὁστινος ἡ μαρτυρία δύναται να ληθθῇ μετὰ σέβασμοῦ, ἐκ τοῦ Λόρδου Curriek, τοῦ νῦν ἀντιβασιλέως τῆς Ἰερλανδίας.» Ἄδυναται δὲ να ὄσῃσιν καὶ ἄλλοι Λόγον ἵδιον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Κ. Ζέου δὲν ἤξισθη τῆς ἐνοίας τοῦ ἐντιμὸν μέλους, καὶ τὸ ὑφυπουργοῦ τῶν ἑξωτερικῶν. Τὸ ἐντιμὸν μέλος καὶ αὐτὸ παρελθόν ἔτος ἐξεβόλησεν λόγον, ἐν ὃ κατηγγῶρε τὸν Ἑλληνας καὶ ἐξεφράσθη κατ' αὐ-

τὸν περιφρονητικῶς. «Ἐγὼ δὲ τις κύριος (***) ἐγράψην ἐκ Παρισίων ἐπιστολήν, ἣτις πρέπει νὰ παρωργισθῇ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ. Τὸ ἀληθῆς εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοὶ κάποιος ἐπράξαν τὸ πᾶν διὰ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς χώρας ἐκείνης ὀφείλεται εἰς Ἑλληνας. Ἀκριβὸς δὲ καθ' ὃν χρόνον ὁ Κ. Ζέως μεγάλη ἐπέστη ἐξόδα, ὅπως δειξῆ τὸς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συμπαιριώσας αὐτὴ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς ἀλλήλευσθαι ἐκθέσεως, δὲ ἦν ἡ χώρα ἀπᾶν ἐστὶ τοσούτων ὑπερηφάνος, αἱ βρεταντικαὶ ἀρχαὶ ἀπεστέρσαν αὐτὸν τῆς δυνάμεως τῶν ναυτικῶν τῶν ἁγῶν τῶν ταῦτα τῶν πολιτιστικῶν κόσμου. Προσκαλῶ δὲ τὸ ἐντιμὸν μέλος νὰ εἴπῃ

ΔΙΑΔΟΧΑ.

Η ΤΕΛΕΤΗ της στέφης της Ρωσίας εις Ναντίρην της Γαλλίας...

ΒΑΦΑΙ ΕΣΛΑΓΜΕΝΑΙ ΕΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΡΟΚΟΠΗΣΗΝ. — Είς το τμήμα των άκταρικών...

ΠΡΟΑΓΩΓΟΙΟΙΣ ΤΙΣ ΙΣΧΥΣΙΣ ενόχους εις πώληση μερικιά ελθετικα...

ΑΝΘΡΑΚΙΣ. — Το εμπόριον των ανθράκων εν Αγγλίη αναρίθμηται...

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΙΤΝΑ. — Ο καθαρής Κ. Σιλμιάεν εν τω συγγράμματι...

ΠΕΡΙΕΓΡΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΑΥΡΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. — Αντικατορθής τις ηγείσθη...

ΠΑΙΣ ΕΣ ΤΟΙΣ ΠΙΣΤΟΚΟΜΕΙΟΙΣ. — Κατά της αρχής του παρελθόντος...

10,000 περίπου εγκτελείσθησαν υπό του έτερου ή άμφοτέρων των γένων.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΙΣ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΝ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ. — Έπειδή εν Λονδίνω γίνεται μεγάλη καταναλωσις γαλακτός...

Ο ΚΑΘ ΕΣΠΕΡΑΝ ΚΑΙΟΜΕΝΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ. — Έν τινι οδω των Παρισίων περιέρχεται τις έκθεσις γίνεσθαι καθ' έσπερον...

ΕΥΤΥΧΙΣ ΓΥΝΗ. — Πλούτη τις, ύπερταύτα την οικονομικάν διατασάν...

Η ΕΝΩΡΙΣ ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ. — Οδός θύναται ν' άρνηθή ότι η έννομη...

ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΠΤ. — Ο Πίπτι άπο της άτυχής πολιτικής...

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΑΥΤΟΥ. — Διάφορα περιστατικά έμπέδισαν τόν Αλταρκράτορα των Γαλλών...

λέσει του έτερου ή άμφοτέρων των γένων. 10,000 περίπου εγκτελείσθησαν υπό του έτερου ή άμφοτέρων των γένων.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. — Περί της αρχής της πρώτης συνόδου των Ιταλικών βουλών...

- α.) Το του Πεδουίνου.
β.) Το της Λομβαρδίας.
γ.) Το της Αιμιλίας.
δ.) Το της Μοδένης.
ε.) Το της Τοσκάνης και
ς.) Το της Σικελίας και Νεαπόλεως.

Το χροίον του Πεδουίνου ήρξατο τω 1817 ένεκα άποζημιώσεων, αίντες έπρεπε να πληρωθούν εις τών Γαλλίων...

Το χροίον της Λομβαρδίας, όπερ εχεν αυξήθη διά τω κτανυγκαιστικώ θανείω...

Το χροίον των επαρχιών της Αιμιλίας (Πάρμας, Μοδένης και Ρωμανίας)...

Το χροίον των επαρχιών της Αιμιλίας (Πάρμας, Μοδένης και Ρωμανίας)...

Πενιούτων χροίος . . . 46,400,000 ληρών
Λομβαρδίας 5,800,000 »
Αιμιλίας 1,680,000 »
Τοσκάνης 8,360,000 »
Νεαπόλεως και Σικελίας 22,000,000 »

Ολική πρόσδοσις . . . 84,240,000 »

Καθίστον θ' άραφή της πρόσδοσις, φαίνεται, ότι αι μείν τακτικαί κατά τήν αρχήν του 1861 ύπολειπόμενοι ως ήγγισται ούτως Νεαπόλεως πρόσδοσις 5,400,000 ληρών

Πενιούτων 6,543,000 »
Λομβαρδίας 3,543,000 »
Τοσκάνης 1,670,000 »
Αιμιλίας 2,290,000 »

Ολική πρόσδοσις . . . 19,330,000 »

Περί των άρθρων τούτων παραταρεί ο Κ. Ούεστ, εν τής έκθεσίσεως του όποιου έρασιώθησαν τής άνωτέρω πληροφορίας...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ. — Η έκθεσίς αίσθησιν έλθεσι των βρετανικών Ινδιών έπαρουσιάζει εις τή Κοινοβούλιον...

ΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΑΧΥΤΑΧΟΜΕΙΟΙΣ ΤΩ ΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΤΙΚΑ ΤΡΑΠΕΖΑΙ. — Ο γενικός διοικητής των ταχυδρομίων του ηνωμένου βασιλείου...

Έν Αγγλίη . . . 1,795 τοιαύτα άποταμιευτικαί τράπεζαι
Ουαίλερ 129 »
Σκωτίας 299 »
Ιρλανδίας 300 »
Ταίς νήσοις 9 »

Τό όλον 2,532 »

Έν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

ΗΡΟ ΤΙΝΩΝ ήμερών ανανεώθησθαι η έννοια συνείσεσι των μελών της Έκ κ α ι ρ α ι ε ς τ η ς Ε γ γ λ ι α ς η ς...

Τάχιστα ύπο τή όπία εχένον 4,000,000 άνδρων και ταυτα είναι ίκανών να ήρρη τήν αιτιολογίαν περί τής πρόσδοσι του άνθρωπίνου έθνους...

ΨΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ. — Ο δόκτωρ Σέρτ δημοσιεύει εν τή έκθεσί των άρθρων μεταξύ έυρωπαϊκών και Ιθαγενών Ινδιών...

Βρετανική πλείσι χωρησιότητις 2,906,432 τόνων
Σίνων 4,944,000 »

Κατά όλ τήν 1860 εισήλθον άπό τής Ασίας.
Βρετανική μίν πλείσι χωρησιότητις 2,116,872 τόνων
Σίνων δε 284,721 »

Εισήλθον δε άπό έννομον λιμένος.
Τό 1861 Τό 1860
Βρετανική πλείσι χωρησιότης 5,455,017 4,845,570
Σίνων 4,988,058 5,011,806

Έν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

Εν τή ηνωμένω βασιλείω κατά τήν παρελθόν έτος ύπάρχον 91,965 παρακαταθέσει, αίντες εχεν παρακαταθέσει ποσόν αναβαθόν εις 735,258 ληρών...

ΩΡ. ΤΕΧ.—ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΩΡ. ΤΕΧ.—ΔΟΚΙΜΟΣ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ.

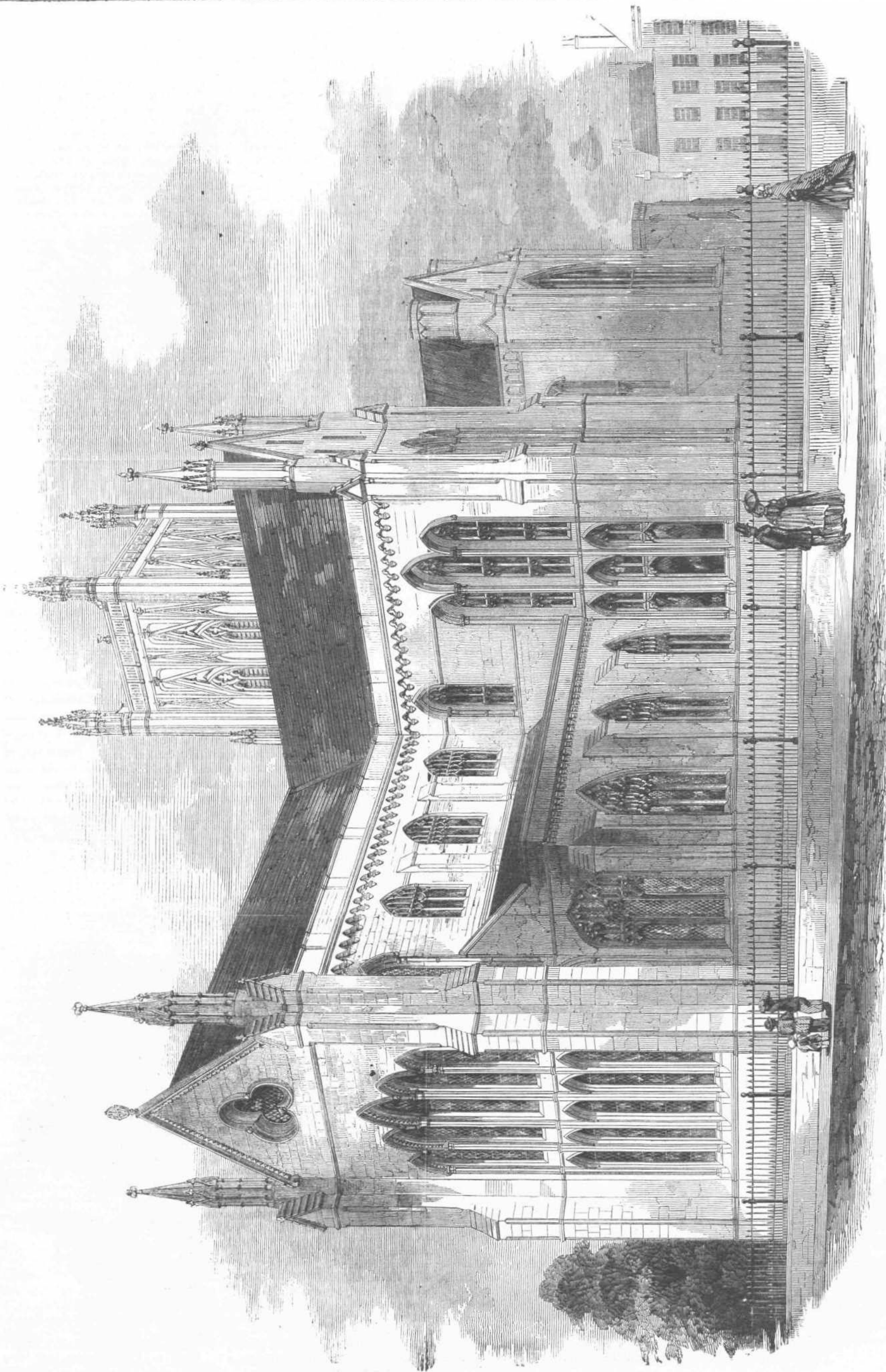
ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Ἡ δεσποσύνῃ Ρόζα Bonheur, ἡ Γαλλίς ζωγράφος τῆς προκειμένης εἰκότος, τῆς ἐπιγραφομένης «Οἱ τρεῖς ἀδελφοί.» Εἶναι ἐπίσημος διὰ τὴν αἰτίποτε θαυμασίαν αὐτῆς ἐπίδεξιότητα εἰς ἀπομίμωσιν τοῦ φυσικοῦ ἐπὶ τῆς ἐξεικονίσεως διαφόρων ζώων καὶ τῆς διαγραφῆς διαφόρων χωρογραφίῶν. Αὐτὴ ἐσυνήθισε μέχρι τοῦδε νὰ παριστῆναι ἀμφότερα ταῦτα τὰ εἶδη ὑπὸ τὰς ἀγριωτέρας αὐτῶν φάσεις, ἢ ὑπὸ περιστάσεις ἐντόνου καὶ

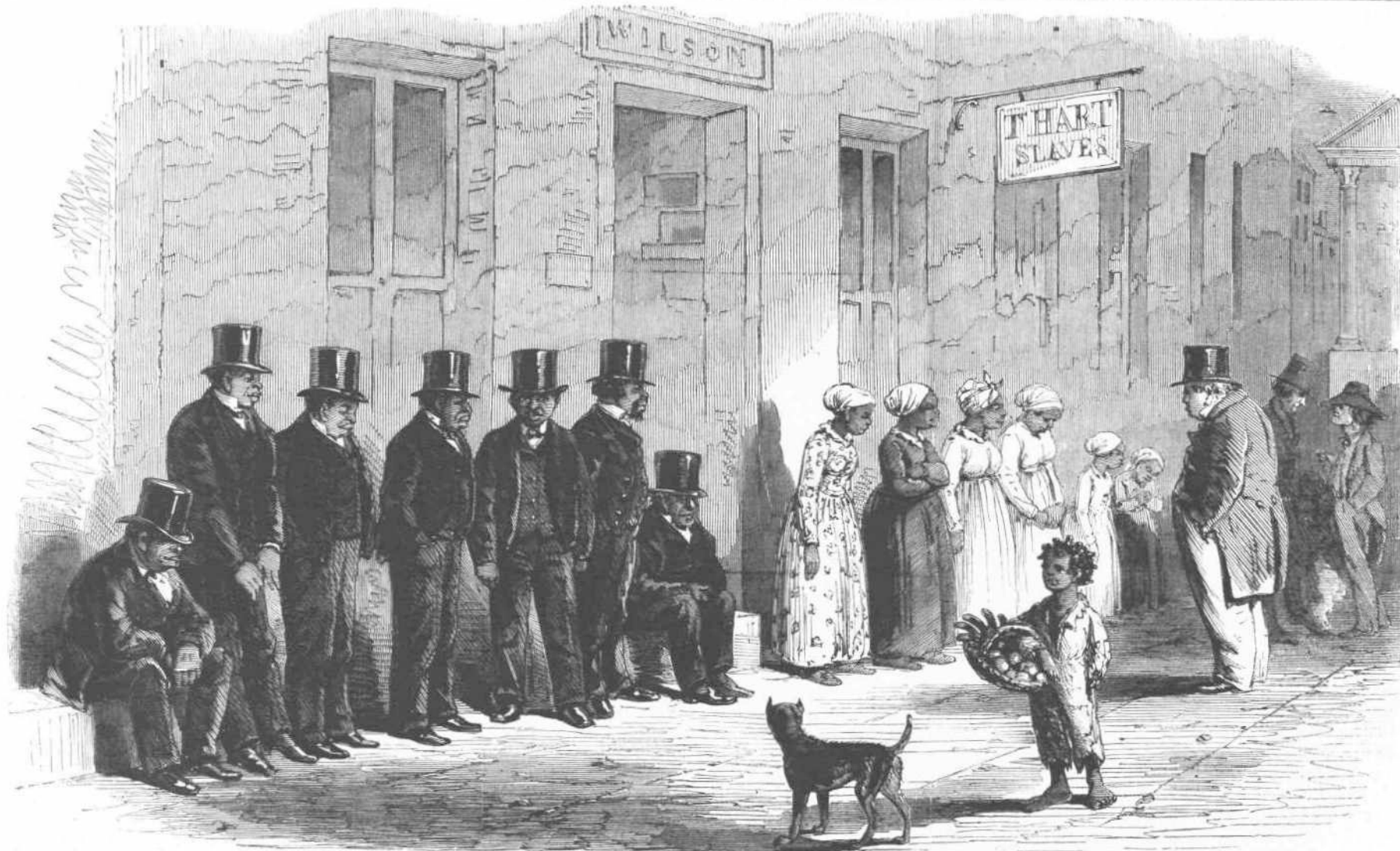
σπουδαίας δράσεως· καθ' ἃς ἡ θελκτικὴ ἰδέα τῆς ἀνέσεως, ἡσυχίας καὶ ἡμερότητος εἶναι ἀποκεκλεισμένη. Ἡ δὲ ὅμως ἐν τῇ παρακειμένῃ αὐτῆς εἰκόνι παρέλειψεν ὅλας τὰς συνήθειας αὐτῆς τραχύτητας, ὡς παριστανούσῃ ἡμερον ὁμάδα ἐν μικρῷ τιμῇ ἡμέρω καὶ ἀταρῶν χωρῶν· ἦτοι, τρεῖς ὄνους, τὸν μὲν μέλανα, τὸν δὲ μελαγχροα καὶ τὸν τρίτον λευκόφαιον ἰσταμένους ἐπὶ τινος ἰδάφους πλησίον τινῶν αἰλάτων, ἐξ ὧν ὁ ἀνηλάτης καὶ κυρίως τῶν ξυλευνταί. Τοῦ ὄφους τῆς ταπεινώσεως, τῆς ὑποκλίσεως καὶ τῆς μετ' ὑπομονῆς καὶ βαθμίας ἀπεκδοχῆς τῶν ζώων διὰ τὸ φορτίον των, εἶναι θελκτικώτατον. Ἐκ δὲ τῆς εὐτραφίας αὐτῶν κα-

ταφαινεταὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν ὑφισταμένων δεινοπαθείας. Ὁ χρωματισμὸς τῆς εἰκότος ταύτης εἶναι ἀβρὸς καὶ ἀκριβής. Τὸ σύμπλεγμα τῶν διαφόρων τῶν ζώων χροῶν ἐξαλλομένων διὰ τῶν λευκῶν καὶ κοκκίνων κηλίδων ἐπὶ τῶν σωματίων αὐτῶν, καὶ τῶν χλοερῶν κλάδων τῶν ἐπὶ τῆς ράχιος τοῦ ἐνός, εἶναι χαριέστατον. Ἡ δὲ ὕψη τοῦ πεδίου ἐφ' οὗ βαίνουνσι τὰ ζῶα, τῆς ἀπαλῆς τριχώσεως αὐτῶν, καὶ τῶν περίεξ πρασίμων χόρτων καὶ φυτῶν, ἐστὶν ἐντελεστάτη.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΟΥΡΣΕΣΤΕΡ.

τολές επί 125 ποδών, πρὸς νότον δὲ διαμέτρ. καὶ βόρ-
 ραν ἐπὶ 120 ποδών. Ἐπέκεινα ταύτης ὑπάρχει τὸ ἀρ-
 χαιὸν ἐστιαστήριον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς μοῦσας τὸ
 εἰσοδικίον ἔχον περιέργου τὴν ὄψιν βιότουσαν ἐπὶ
 εἰκοσιμημιῶν μεγαλοσπετῶν καὶ περιλαβείων πόν.
 τῶν καλῶν ἐπισκόπων Οὐρῶν, ἔργον τοῦ Τριβιλλιάκου.
 τῶν τῶν τοῦ πρεσβυτέρου νιού Ἐβρίκου τοῦ Γ'. Κατὰ δὲ
 Ἐσχάτους δὲ ἐγένετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, μεγάλας
 τὴν βόρειον εἰσόδον εἰρήσεται τὸ ὄρατον μνημῖον
 ἐπισκευαὶ καὶ ἀνακαινίσεις σηματοκταί.

ΜΑΥΡΟΙ ΔΙΑ ΠΩΛΗΣΙΝ.

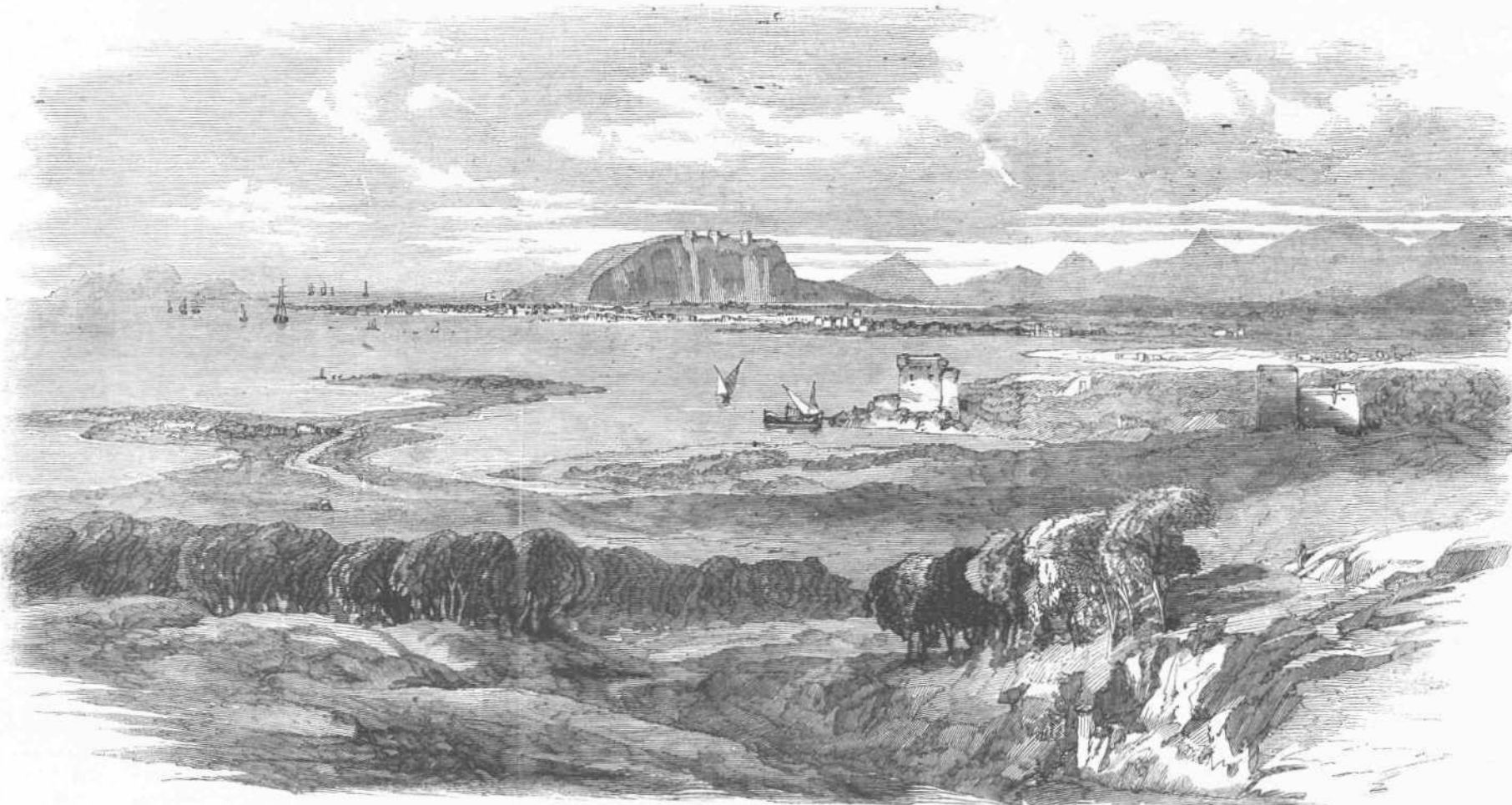
ΜΑΥΡΟΙ ΔΙΑ ΠΩΛΗΣΙΝ.

Οἱ μαῦροι πρὸ τῆς ἐπιδημοπρασίᾳ πωλήσεως τῶν
 ἐν τῇ νύκτῃ Αὐρηλία τῆς Ἀμερικῆς ἐκτίθενται κατατε-
 ταγμένοι εἰς γραμμὴν ἐπὶ τινοῦ λεωφόρου, ὅπου ἐν
 ἡσυχίᾳ καὶ χωρὶς νὰ παρεμποδίζωσι τὰς ἐμπορικὰς
 συναλλαγὰς, ἐπιδεικνύονται πρὸς τοὺς διαβάτας δι' ὅλης
 τῆς ἡμέρας, ἰστάμενοι καὶ ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν
 ἐπιθεώρησιν τοῦ πλήθους τῶν διαβαινόντων ἀγορα-
 στῶν ἢ μὴ, καλῶς ἐνδεδυμένοι, οἱ μὲν ἄνδρες δι' ἱμα-
 τίων ἐξ ἐριούχου κναυοῦ καλῆς ποιότητος καὶ πλίου
 καστορίου, αἱ δὲ γυναῖκες διὰ βαμβακερῶν λεπτῶν
 ἰφασμάτων ἐπιδεικτικῶν καὶ σηρικῶν περιδέματος
 περὶ τὴν κεφαλὴν. Οἱ εἰς τὴν εἰκονογραφίαν μας
 παριστανόμενοι φαίνονται κατηφέεις καὶ ὀπωσοῦν τε-
 θλιμμένοι, οὐχὶ δὲ καὶ ὄλους δόλου ἄθνημοι ἀπαγο-
 ρεῦνται δὲ εἰς αὐτοὺς αἱ θορυβώδεις φωναί, οὐχὶ δὲ
 καὶ σιγαλαίαι συνομιλίαι.

Η ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑΙ ΜΑΡΣΑΛΑ.

Ἡ ἐν Σικελίᾳ Μαρσάλα εἶναι, ὡς πασίγνωστον,
 ὁ λιμὴν εἰς ὃν ἀπεβιβάσθη ὁ στρατηγὸς Γαριβάλδης
 τὸ 1860, ὅταν ἦρχε τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον γελαιώ-
 δη αὐτοῦ ἀπόπειραν τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ βασιλέως
 τῶν δύο Σικελίων. Ἐγένετο δὲ ἡ ἀπόβασίς κατὰ τὴν
 προίαν τῆς 11ης μαΐου, ὅτε ὁ Γαριβάλδης μετὰ μα-
 κρῶν περιγύρων εἰς τὸ ὄντικον μέρος τῆς νήσου πρὸς
 διαφυγὴν τῶν νεαπολιτανικῶν καταδρομέων, τῶν ἐπι-
 τηρούντων τὰ κινήματά του, κατήχη ἐν τῷ λιμένι
 τῆς Μαρσάλας ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους αὐτοῦ.
 Ἡ Μαρσάλα εἶναι πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ
 τῆς δυτικῆς ἀκτῆς αὐτῆς περικυκλωμένη ὑπὸ προμα-
 χῶνων. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ὑπερβαίνει
 τὰς 20,000· περιέχει δὲ μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν,
 διαφόρους μονὰς καὶ κοινόβια, γυμνάσιον, στρατώνα
 τοῦ ἵππικου, καὶ ἐν ἀξιοπεριέργου ἡχηρὸν κωδογο-

στάσιον. Τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς λιμένα ἔχοσε τὸ 1580
 ὁ Δὸν Ἰωάννης τῆς Αὐστρίας, ὅπως ἐμποδίσει τὴν εἰς
 αὐτὸν καταφυγὴν τῶν πειρατῶν. Εἰς δὲ τὸν νῦν ὑπάρ-
 χοντα νεότερον δὲν δύνανται νὰ καταπλεύσωσιν εἰμῆ-
 μόνον πλοῖα μικρά. Χρεωστὴ δὲ τὴν σημαντικότητά
 τῆς ἡ Μαρσάλα εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνων τῆς, τὸ
 ὅποιον ἤρξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνεστώσης ἑκα-
 τονταετηρίδος. Ἐκτιμάται δὲ τὸ ποσὸν τὸ προαγόμε-
 νον ἐκ τῆς χώρας ταύτης εἰς 30,000 βαρῶλια, ἐξ
 ὧν τὰ δύο τρίτα ἐξάγονται. Ἐξάγουσι δὲ ἐκ τῆς Μαρ-
 σάλας καὶ ἀραβόσιτον καὶ σφάγια, καὶ ἔλαιον, καὶ
 ἄλλας εἰς μικρὰ ποσά. Ἐνταῦθα ἔκειτο τὸ πάλαι τὸ
 Διλιούβαιον, ἡ μητρόπολις τῶν ἐπὶ τῆς Σικελίας κατα-
 κτήσεων τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας μικρὰ τινα
 σώζονται λείψανα.

Η ΜΑΡΣΑΛΑ ΚΑΙ Η ΔΥΤΙΚΗ ΑΚΤΗ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

ΑΔΑΜΑΘΕΩΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΑΥΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

[Τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἀρ. 103.]

Ἐάν εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς παρούσης ἀλληλεθνεῶς ἐκθέσεως, καὶ στὰς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς στοᾶς τῆς κειμένης ὑπὸ τὸν δυτικὸν θόλον, διευρῆν τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πρῶτον καὶ πλαγίως, θὰ ἴδῃ ὅτι εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεπεστάτου ἀνακτόρου, ἔχοντος ὡς ἐπιπλά τὰ ἄριστο ἱστορικά τῆς ἀνθρωπίνης εὐφυίας καὶ τὰ ἀριστὰ προϊόντα τῆς φύσεως. Ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων τῶν εἰς τὰ ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ προσπιπτόντων ἀντικειμένων, καὶ τὸ ποικίλον τῶν ἡχῶν τῆς παιανισμοῦς μουσικῆς, ἐμπνέουσιν αὐτῷ συναισθημὰ τί περὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς σκηρῆς, ἧς παραστατα ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μύθου τοῦτου ἀπαντα τὰ πράγματα τῆς ἐκθέσεως εἰσέθηναι εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῶν θέσιν, καὶ ἡ τακτοποίησις αὐτῆ ἐφέλιμην μέγα πλῆθος. Αἷτια δὲ τῆς βραδύτητος ταύτης περὶ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει πραγμάτων ὑπῆρχε κυρίως ἡ ἐπέκεινα, ἧς οἱ ἐπιτρόποι ἐδεῖσαν πρὸς τοὺς ἐκθέτας. Ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις τῆς ἐκθέσεως κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐπέδωκεν ἐπὶ τοσούτων εἰς τὰς αἰτίσεις τὸν ἐκθετῶν, ὡστε παρέβησαν ἀπαντα τοὺς ὅρους τοῦ κανονισμοῦ αὐτῶν, οἷτινες διετηροῦσαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅπως ἐπιμαρτυρήσωσιν τὴν κατ' αὐτὸν γενομένην παραβίασιν. Δὲν ὑπῆρχε τῷ ὄντι ἄλλοις ὅροι περιλαμβανόμενοι ἐν τῷ κανονισμῷ τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκθέσεως, ὅστις δὲν παρεβιάσθη ὑφ' ἐκείνου, οἷτινες ὀφείλου νὰ σεβασθῶσι καὶ τηρήσωσιν αὐτὸν. Ἐκαστος ἐπράτει κατὰ τὴν βούλησιν, μέχρις οὐ ἡ ἐντέλευση προερχομένη ἀταξία ἀνεκδίκε ἐἴς τὴν μνήμην τῶν ἐπιτρόπων τῶ ἐαυτῶν καυχήσῃ, καὶ ἐξείδων νέως αὐστηροὺς κανονισμούς, ὅπως καὶ οὗτοι μετ' ἄλλων μέρουσιν εἰς ἐντελὴ λήθη, ὅως καὶ οἱ προγενέστεροι. Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα οὐδεμία προσωπικῆς εὐνῆς παρετρίετο μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐνηργούοντο κατὰ τμήματα, καὶ τὸ σφάλμα ἐνὸς ἢ δύο ἀτόμων ἀπεδίετο εἰς ὀλοκλήρον τὸ τμήμα, εἰς ὃ τὸ ἐν ἡ τὰ δύο ταῦτα ἀτομα ὑπήρχον. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀταξίας τῆς ἐπικρατούσης κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα εἰς τὸ ἐνόησαν τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς μὴ ἐτελεύτου τακτοποιήσεως τῶν ἐν αὐτῇ πραγμάτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτόμενων αὐτῆν ἦν τοσοῦτον μικρὸν, ὥστε πολλοὶ φόβοι ὑπήρχον περὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν θεωρουμένης ἔσφιν. Κατὰ τὰς πρῶτας ἑξ ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεφθέντων τῶν ἐκθετῶν ἀνθρώπων ἦν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἕλισσον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκεφθέντων τῶν ἐκθετῶν τῶ 1831 κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας· τοῦτεστι τὴν μὲν ἰσην μαζὶ εἰσέλθον εἰς τὴν παρῶσαν ἐκθεσιν 37,000 ἄνθρωποι, τὴν δὲ 2αν 8,727, τὴν δὲ τρίτην 13,707, τὴν δὲ 5ην 13,368 καὶ τὴν 6ην 11,351. Ὁ ὀλίκος δ' ἀριθμὸς τῶν εἰσερχόντων τῶν 3 κεινῶν, ἄττω ἐπόληθησαν μέχρι τῆς 10ης μαζὶ ἀνέβαινον εἰς 13,340, ἐξ ὧν προέκυψαν χηρηματικὸν ποσὸν 42,021 ἰλιῶν, καὶ ὁ τῶν εἰσηγηριῶν τῶν 4 κεινῶν εἰς 3,188. Ὡστε τὸ ὄλιον ποσὸν τὸ ληφθὲν ἐκ τῶν εἰσηγηριῶν μέχρι τῆς 6ης μαζὶ ἀνέβαινον εἰς 69,258 λίρας. Ἀπὸ δὲ τῆς 6ης μέχρι τῆς 10ης μαζὶ εἰσέλθον εἰς τὴν ἐκθεσιν 53,000 μόνον, ἀριθμὸς, ὅστις δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶ 1831, ἐνῶ ὀφείλει νὰ ἴσους κείνη τῷ λόγῳ ἀνωτέρως ἑνεκα τῆς αἰτίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰ τελευταία ἔνδεκα ἔτη, καὶ τῆς πολλαπλασιασέσεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἀπὸ δὲ τῆς 10ης μέχρι τῆς 19ης εἰσέλθον εἰς τὴν ἐκθεσιν 70,000 ἄνθρωποι ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔξομάδα τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1851 εἰσέλθον 150,000. Ἡ αὐτὴ δὲ περίπου ἀναλογία ἐτηρήθη μέχρι τῶν ἄνω μαζῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μύθου τοῦτου αἰ ἐπίκειτο τῶν ἐπιτρόπων ἀνεπεράβησαν αὐτὴ τῆς μεγάλης αὐθιχῆς τοῦ πλῆθους, εἰς ἣν ἴδιος συντελεῖ, ὡς ἄρτι ἐβέβη, ἡ τάξις εἰς ἣν ἀπαντα τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει πράγματα εἰσέθηναι. Ὁ ἀκόλουθος δὲ συγκριτικὸς πίναξ δεξιῶν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκεφθέντων τῶν ἐκθετῶν τοῦ 1831 ἀντιπαραβάλλομενος πρὸς τοὺς ἐπισκεφθέντας κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ ἰουνίου τῆν παρούσαν ἐκθεσιν

ἰουνίος, 1831	ἰουνίος 1862
2α	46,581
3η	52,302
4η	54,016
5η	55,337
6η	26,134
7η	12,986
8η	κυριακῆ,
9η	51,204
10η	49,677
11η	47,754
12η	48,318

Ἐκ δὲ τῆς συγκρίσεως ταύτης καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκεφθέντων τῆν παρούσαν ἐκθεσιν μέχρι σήμερον δυνάμεθα νὰ ἐπισπωμεν, ὅτι εἴαν δὲν κερδήσωσιν οἱ ἔγγρηται ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης, τοὺλάχιστον δὲν θὰ

ὑποστῶσι μεγάλην ζημίαν. Ἔστι μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ ἐπιτρόποι τῆς παρούσης ἐκθέσεως ἴνα ἀνταποκρίθωσιν εἰς τὰ μεγάλα ἔξοδα, ὀφείλουσι τοὺλάχιστον νὰ συλλέξωσιν 600,000 λίρας, ποσὸν ἂν ἐπείλωσιν περίπου τοῦ ἀπαιτούμενου κατὰ τὸ ἔτος 1851· ἀλλὰ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος οἱ ἐπιτρόποι ἐπόλησαν μέχρι τοῦδε ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πλείονα εἰσπτήρια τῶν 3 καὶ 5 κεινῶν ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1851, πρὸς δὲ ἔχουσιν ἀκόμα κέρδη, ἄττω οἱ ἐπιτρόποι τοῦ 1851 ταύτην παρημίωσαν. Ἡ τιμὴ λ. χ. ἢ πληροθεία ὑπὸ τῶν ἐργολάβων τῶν ἀνασκευτικῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ τριπλασία ἢ ἡ τοῦ ἔτους 1851, ἐκ δὲ τοῦ καταλόγου μετὰ ἐκονογραφίῶν θὰ κερδήσωσιν οἱ ἐπιτρόποι τῆς παρούσης ἐκθέσεως 5,000—6,000 λίρας, καὶ ἐκ τοῦ προνομιῶ τοῦ λαμβάνειν φωτογραφίας ἔλαθον ἥδη 1,500 κεινῶν, ποσὸν, ὅπερ δὲν ἐλαθον οἱ ἐπιτρόποι τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1851. Ὡτε θὰ πρόβῃ περισσότερο ἢ ἐκ τῶν ἔσδων τῆς ἐκθέσεως, τοῦτο βεβαίως δὲν προσδοκᾶται ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῆς· ἀλλ' ὅτι τὰ ἔσοδα θὰ καλιθύνων ἀπαντα τὰ ἔξοδα, τοῦτο τοὺλάχιστον θεωρεῖται ἦν ὑπ' αὐτῶν ὡς βέβαιον. Ἠδῶ ἐγένετο περαιτέρον τὸ βήμα πρὸς διευκλίνωσιν τῶν βουλομένων νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν ἐκθεσιν· οἱ ἐπιτρόποι δηλ. ἐξέδωτο εἰσπτήρια τῶν 2 | 2 σελλινίων καὶ ἐνὸς σελλινίου, ὥστε νὰ μὴ προέρχηται ἀσυχχῆσι καὶ βραδύτης ἐν τῇ θύρᾳ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν νομισμάτων, καὶ ἴνα ἀγρῶνται πολλα ταῖα τα εἰσπτήρια ὑπὸ τῶν πλουσίων διὰ τοῦ ἐπὶ τὸν ὑπερβαίνον αὐτῶν διατελομένου πτωχοῦ. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτο εἰδείξει πρῶτῃ ἡ Ἀδύης Μεγαλειότης ἡ βασίλισσα Βικτορία, ἧς ἐπαινημένης ἠγάσθη εἰσπτήρια τῆς ἐκθέσεως καὶ διένειμεν αὐτὰ εἰς ὀφθαλμῶν καὶ εἰς πτωχοῦς, ὅπως καὶ οἱ ἐπὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα, καὶ ἴδωσι τοὺς ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένους θησαυροὺς.

Αἶ ἐν τῇ ἐκθέσει παρεχόμενα εὐκολία.

Περιπλανώμενος τις εἰς τῆς ἐκθέσεως εὐρίσκει τὰ πάντα τεθεμῆνα ἐν τάξει. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ταχυδρομεῖον, ἐνθα δύνανται τις νὰ ἐπιστοδίωσιν τὸν ὄργανισμὸν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ἐπιστάτης δεικνύει ἐνίοτε τοὺς περιήρους θεαταῖς τὴν μεγάλην ἐργασίαν τοῦ ταχυδρομικοῦ τοῦτου κλάου. Περί τὰς 600 ἐπιστολάς τίθενται ἐν τῷ κιωθῶνι ἀνά πᾶσαν ὥραν, καὶ διανέμονται καθ' ἅπαν τὸ οἰκοδόμημα περιετῆς τῆς ἡμέρας. Πληρὸν δὲ τῆς εὐκολίας ταύτης ὑπάρχει καὶ γραφεῖόν τι πρὸς ἀνταλλαγὴν ξένων νομισμάτων καὶ χαρτονομισμάτων, καὶ ἐπιφορὸν τράπεζαι, ἐφ' ὧν πωλοῦνται πολυάριθμα ἀντίτυπα ἐκ τῶν κατατῶν τῆς ἐκθέσεως. Ἐπιτρέχει δὲ καὶ γραφεῖόν τι, ἐνθα πληθύνον τις ἐν μόνῳ ἡμερῶν, δύνανται νὰ μίθῃ τὰς ὥρας καθ' ἂν ἀναγορεῖ τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα ἀγρόπλοιον, ἢ ἢ δεῖνα ἢ τῆς διευκυστορῆσιν κομίδι, ἔτι δὲ τὸ ἀγρὸν τῶν ἀμαζῶν, κτλ. Ἀπὸ ἑνὸς ἡμερῶν δυνάται τις προσεῖν νὰ λάβῃ παντοίας πληροφορίας περὶ τῶν σιδηροδρομικῶν μηχανῶν ἀπὸ τῶν ἐπιστάτην τοῦ γραφεῖου τοῦτου, καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἄλλου ἡμερῶν νὰ ἀγοράσῃ χαρτῶν νὰ γράψῃ ἐπιστολήν, καὶ νὰ διενυθῇ αὐτὴν διὰ τὸ ταχυδρομικὸν οὐνοπλοῖον καὶ ἂν θέλῃ, χωρὶς νὰ περιεμῆν μέχρις οὐ εἰσέλθῃ ἐκ τῆς ἐκθέσεως. Τὴν θέσιν ὁ ἀπάντων τῶν γραφεῶν τοῦτων μαρτυρεῖ τις ἐρώτων τῶν τυχόντων ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀστυνομικῶν κλητήρων.

ΤΟ ΕΝ ΤΗ ΔΙΕΘΝΕΙ ΕΚΘΕΣΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ.

Τὶς διατρέχον τὸ ἑλληνικὸν δωματίον ἐν τῇ ἐκθέσει δὲν ἴστανται καταπονημένους εἰς τὴν συναρμόγην τῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας· Ἡμεῖς, οἷτινες ἐνθυμούμεθα ὅπως γρημὴν παρήσῃ ἡ Ἑλλάς κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ 1851, ἐννὸς δυνάμεθα ἢ μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἀποκαλιψώμεν ταῦν ἐνώπιον τῆς. Σὺν τῇ ἡδυνῇ τῶν ἀναμνηστικῶν τοῦ μεγαλείου ἐνὸς ἐθνῶς βρούτος ἰδῶν καὶ καλλιτεχνικῶν προϊόντων, καταπληρούμεθα τέρψους ἰδῶν ὀφθαλμοῦς ὄροντες τὴν εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐπαύκαμψιν τῆς καλλιτεχνίας ἐν Ἑλλάδι. Αὕτη εἶναι ἡ χώρα, ἧς ἀναμνηστικῶς ἐκράτησε τὰς κλειῖς τῆς γλυπτικῆς καὶ ἐξαιρετικῶς ἐχάραξε τὸν κανὼνα καὶ τύπος τῆς νέας τέχνης· ἀπεστερήθη δὲ τοῦτου, τοῦτεστι τῆς λαμπροτέρης δόξης τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνεκα τῶν γνώσεων τῆς τύχης αὐτῆς περιπετειῶν, εἰς δὲ ἀτυχῶς ὑπέπεσαν.

Ἡ Ἑλλάς, ἡ χώρα ἡ μετ' ἐπιπέσεως κρατήσασα τὸ σκήπτρον τῆς τέχνης κατὰ τὴν λαμπρὰν περιόδον τῆς καὶ κατ' αὐτὴν ἐπὶ τὴν ῥωμαϊκὴν ἑκκρασίαν, ἡ Ἑλλάς, ἡ πατρίς καὶ προαγωγὸς τοιούτων ἀνδρῶν ὡς τῶν Ἰωάννου, τοῦ θέου Φειδίου καὶ τοῦ ἀπαρμύλλον Περικλέου, ἡ μῆτηρ καὶ τροφὸς τῶν Περικλέους, Ἀριστείδου, Θεμιστοκλέους, Κίμωνος καὶ Μιλτιάδου, καὶ ἐκατῶν, ἡ μάλλον χλιῶν τῆς περιόδου ἐκείνης ἐνδῶ ἄνδρῶν ἢ Ἑλλάς, τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μύρωνος, Σόφτα, Λεωχάρους, Εὐφράνορος, Πραξίτελους, Δυσίππου, Βριαξῆος, Ζευξίδου, Πολυγνώτου, Παρθασίου, Ἀπελλοῦ καὶ μίας χωρίας πολλῶν ἐτι ἄλλων δαιμονίων ἀνδρῶν, ὧν τὰ ἔργα ἄρα τοῦ ἐντι σχηματίζουσι τοὺς σπιθηροβόλους ἀδάμακτος τοῦ ἀθανάτου αὐτῆς στήμματος ἡ Ἑλλάς, ἀς εἴπωμεν, ἡ μόνη καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴν αὐτῆς περίδον καταγοῖσα τὴν σύναψιν τοῦ ἐπιδεικτικῶ τῆς ἀνατολικῆς μεγαλοπρεπείας σὺν τῇ ἀσιατικῇ σοβαρότητι, ἀπεξείδητο τέλος, δυστυχῶς,

τῆς λαμπρότητος τῆς, ἀπόλεσε τὴν τέχνην καὶ ἔγεινε ἄφανῆς, καταπονηθεῖσα ἐκ τῶν χειμάρρων τοῦ βαρβαρισμοῦ τῆς μουσουλμανικῆς εἰσβολῆς. Ποσὸν αἰῶνων σκόσω! ὅποια πικρὴ ἔχουσι δουλεῖα! Καὶ όμως ὁ Εὐρωπαιοὶ πρῶτον ἤλξεν ἀπὸ τῶν συνέργων βεβαιοῦται, ὅτι οὐτε τὸ μακρὸν τοῦ χρόνου, οὐτε τὸ σκόπιον τοῦ θρονύθησαν νὰ ἀποσεβῶσιν τὸν ἐπὶ τῶν ἐρετίων καὶ ἡρώτων τῆς σπιθηρῶν, τὸν θεὸν ἐκείνων σπιθηρῶν, λέγομεν, ὅπερ οἱ θεοὶ ἐπρωκοῦσαν πρὸς τὰ τέκνα τῆς. Σὺν τῇ ἀνακρίσει τῆς ἀνεσφαιρησίας τῆς, σὺν τῇ ἀναπτύξει τῆς βιομηχανίας καὶ γεωργίας τῆς καὶ ἄλλων οικονομικῶν αὐτῆς πόρον, εὐρίσκειν ἐπὶ τέλος ἐνταῦθα τὴν Ἑλλάδα καὶ σήμερον πάλιν χώραν καλλιτεχνίας. Καὶ κατὰ τὴν ἐν Παρισίῳ ἐκθεσιν τοῦ 1855 παρουσιάζονταν τῆν καλλιτεχνικὰ αὐτῆς ἔργα, ἀλλὰ μόνον τὰ κατὰ τὴν παρῶσαν ἀφελομένη τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου.

Ἡ ἐκθεσις τῶν ἀπαρμύλλον δειγμάτων, ἰδῶς τῆς γλυπτικῆς, ὑφ' ὧν τὸ ἑλληνικὸν δωματίον εἶναι κεκοσμημένον, εἶναι ἀληθῶς εὐδοκίμαστος. Ἡ μεταφορά ἐνώπιον τοιούτου κόσμου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνδερκοῦς ὀφθαλμοῦ ἐνδὲ ἑνωπῶν τοιούτων τῶν μαρμάρων τῆς Πάρου, Πεντέλης καὶ Τήνου, πρὸ πάντων δὲ τοῦ σπαίζοντος ἀργυρῶν καλουμένου μαρμάρου, τοῦ μελανοκυανολευκοῦ καὶ λευκοφλέβου ἐκείνου μαρμάρου, τὸ ὅποιον ὁ μεταγενέστερος ἱταλὸς καλλιτεχνικὸς ὄρασαν Γενουά-αυτιοῦ, εἶναι ἡλεκτρισμός ἐνθουσιασμοῦ καὶ πρὸς αὐτοὺς θεοὶ ἀφλοκίλους.

Πρὸ τινος χρόνου ὁ περιήους Pradier τῶν Παρισίων ἐκαμ γνησθῶν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῆς Ἑλλάδος λατομεία καὶ πάλιν ἠγροῦχον. Ἐδεῖξεν ἐπὶ τὴν ὁδὸν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους γλυπτὰς τῆς χρῆσεως τῶν ἑλληνικῶν μαρμάρων. Εἶδε τὰ δείγματα τῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ δωματίῳ ἐτι μεγαλειτέρων νὰ δώσωσιν αἰδησὴν πρὸς τοῦτο, ἴνα ἡ λατομεία αὐτῶν προβῇ εἰς τὴν μεγάλην ἀντανακλασίν. Δὲν ἔχει τις ἢ νὰ εἶναι ὀφθαλμῶν μίσην πρὸς τὸ λευκὸν ἢ λευκοτάτον μαρμάρου τῆς Καρήρας, τὸ ἐκ γύλων μάλλον ἢ μαρμάρου παριστάμενον ἥρως, ἢ σῶμα νεανίδος, καὶ εἰς ἐκείνῳ τὸ σαρκοκομικὸν καὶ φιλεξάνον τῶν ἡμετέρων, διὰ νὰ πισθῇ, ὅτι τὸ μὲν εἶναι ἴσως καταλληλότερον διὰ μνημεία ἢ στολισμοῦ οἰκῶν, τὸ δὲ μόνον. ἂν καὶ δικατετέρησται, διὰ σῶματα ἀνθρώπων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ ὁραῖον φύλου.

Ἄλλ' ἂς διατρέξωμεν βήμασιν ἠσχύους καὶ ψυχῆ ἀνεπιρέαστῶ τὴν χωρίαν τὸν νεῶν ἡμῶν καλλιτεχνῶν τῶν πενηντῶν τοῦτου καὶ λειτῶν ἀντιπροσώπων τῆς νέας ἡμῶν ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου καὶ σεφωτισμέτου τῆς ἡβδαίου κόσμου. Ἀναλόγως τῆς σμικρότητος τοῦ ἐλ. βασιλείου καὶ τῆς μικρᾶς ὀθῆσεως τῶν τέκνων τοῦ Φειδίου ἀπὸ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἡ ἐκθεσις τῆς γλυπτικῆς ἡμῶν ἐν τῇ διεθνῇ ἐκθέσει εἶναι μία τῶν πρωτιῶν. Τὰ ἀνόματα τῶν Κόσσιου, Φυτάλη καὶ Μαλακατῶν, πρὸ πάντων διακρίνοντα, ὁ Ὀ Ἐλλην ποίμην τοῦ Κ. Α. Φυτάλη καὶ Ὁ Ἐλλην τοῦ 1821 τοῦ Κ. Γ. Φυτάλη, δεικνύουσι χεῖρα ἐλευθέραν καὶ τολμάρων σμίλην. Εἶναι λυπηρότατον, ὅτι ὁ Διάκος, ὁ ἥρος τῆς Ἀλαμάνος, εἰσῆλθον ἐν τῷ παλατίῳ ἀνευ σώματος, ἀνευ χερσῶν καὶ ἀνευ εὐχῆς· ἐκ τῆς κεφαλῆς κρύνοντες τὸ συνητρίβειν καὶ ἀπολέσθων κατὰ τὴν μεταφορᾶν ὄμμα, εἰσῆγει ὅτι ἵθελε παρουσιάσει ἐνταῦθα ἀνδράδα ἡρωσῆξίν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Τὸ δυσχερὸν μὲν εἶναι μὴ ἡμῶν ἡμῶν καὶ τῶν Κ. Φυτάλην, πληρὸν ἐτι μεγαλειτέρα ἐθνικὴ ζήλια. Ἄλλ' ὁ πατριάρχης Γρηγόριος, τὸ θέμα τοῦ Βενδερῆ Ἄλφ, ὁ πρωτομάρτυς Γρηγόριος, ὅποια προσημῖ σοβαρότης, ἐκφράσεως καὶ μεγαλείου εἶναι! Τοῦτο δὲν εἶναι ἡμετέρα γνῶμη, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος εἶναι ἔργον ἄξιον τῶν χρόνων τῆς ὑπέρβατης μας ἐποχῆς· καὶ κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κ. Ραφαήλου Μόντη, ἑνὸς τῶν πρωτιῶτων τοῦ αἰῶνος τοῦτου γλυπτῶν, τοῦ καλλιτέχνου λέγομεν τῆς νέας Γεωργιάνος, τῆς Ἀψῆς καὶ τῆς Ἡδοῆς, ὁ Ὀ λ ἴ γ α ὀ λ ἴ γ ἴ σ τ α ἀ γ ἄ λ μ α τ α εἶναι ὡς τοῦτο ἐν ὡ σ υ λ λ ο γ ῆ τ ἠ ς γ λ υ π τ ἴ κ ῆ ς. Ἄναμνηστικὲς τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπων καὶ ἀπολέσθων κατὰ τὴν πνευματικῶν ἐκείνων κεφαλῆων τῆς βασιλείας τῶν ποιητῶν Ὁ μῆρον ποιηθῶσαν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ δαιμονίου Φειδίου. Ἐξετάσω τις τὰς ἐπὶ ἀναγλιφῶν ἀντιγραφὰς βλεπῇ τὴν μῆτηρ τῶν Νισιδίων τοῦ Κ. Μαλακατῆ ἄξιαν ἀποδουχῶς πρωτιότητον. Ὁ δὲ τύμβος τοῦ ἰδίου γλυπτῶν εἶναι ἄρμονια στολιστικῶν γλυφῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἐντελεῶς, εἶναι, ἀνευ διασημῶ, τὸ ἐπαυδαλγοῦσιν ἐν τῇ κοινῇ γνῶμῃ, ὁ κλλιιστὸς εἰς ὅλην τὴν διεθνῇ ἐκθεσίν.

Καὶ τὸ στεῖνον τοῦ αἰῶνος διακοπτομένου φύλλον τῆς παρούσης ἐφημερίδος, καὶ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου μὴς ἐμποδίζοντα νὰ διατρέξωμεν κατ' ὄνομα μετὰ πλείστην ἐπι λεπτομερείας τὰ τοσαῦτα ἄλλα ἔργα τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας καὶ βιομηχανίας ἐν τῇ ἐκθέσει, πρὸ πάντων δὲ τὰς ἐκίνους τοῦ Κ. Βρυξέλης, τοῦτεστι τὴν ἀφῆν τοῦ Λόρδου Βίνονος καὶ ἡ Μεσολόγητος, τὸ στρατόπεδον τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τὴν Ἑλλάδα καλοῦσαν τὰ τέκνα τῆς οὔτε τὸ σεβασμῶν Ἀγαθαγγέλου τὴν μαριόντινον λεπτοφυερῆν τέχνην, τὸ πλεῖον θαυμαστὸν ἐν τῇ ἐκθέσει εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἔργου τῆς Βυζαντινῆς λεπτοφυερῆς· οὔτε τέλος τὴν εἰκόνα τῶν δυ-

καίων Ἀρσιτείδου ὑπὸ Κ. Παλαιολόγου. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ παρίστανε τὸν ἑλλητικὸν ἠρωσῆξίν τὸν ἐξοστρακίζομενον καὶ αἰτούμενον παρ' αὐτοῦ νὰ γράψῃ ἐπὶ ὄστρακος τὸ ὄνομα τοῦ τῶν ὑπομειδιῶν τοῦ δικαίου Ἀρσιτείδου πλῆρως ἡμιοκτιμῶν, καὶ τὸ χροῖον καὶ σκαῖον τοῦ χροικῶ φαινῶνται ὡσεὶ ὀμιλοῦντα. Κατὰ τὴν γνῶμην πλείστον καλλιτεχνῶν ἡ σύνθεσις τῆς εἰκόνης ταύτης εἶναι εὐγενῆς, ἀκριβῆς, ἐκφραστικῆ καὶ ἰδεωρῆθῃ ὡς μία τῶν καλλίστων τοῦ Κρωαλλίνου Παλατίου. Ἡ συλλογὴ τῶν φυσικῶν προϊόντων, τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς βιομηχανίας τοῦ Ἑλληνικοῦ δωματίου εἶναι ὀλοκλήρου περιγραφῆς ἀξία καὶ ἀποδειξίς ὅτι τὸ ἑλληνικὸν δωματίον συγκριτικῶς πρὸς τὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων, ἠϊωθῆναι τὸν πρῶτον ἀριθμὸν εἰς τὸ πρῶτον, ὁ σίτος, ἡ κριθὴ, τὸ εἶλαιον, τὰ μάρμαρα, ὑπερτίθησαν τὰ ἐκ τῶν περὶ τῶν τῶν κόσμου ἐλθόντα εἰς τὰ Ἄλβετρία ταῦτα Ὀλύμπια ἴνα τῆς γλυπτικῆς, ὑφ' ὧν τὸ ἑλληνικὸν δωματίον εἶναι κεκοσμημένον, εἶναι ἀληθῶς εὐδοκίμαστος. Ἡ μεταφορά ἐνώπιον τοιούτου κόσμου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνδερκοῦς ὀφθαλμοῦ ἐνδὲ ἑνωπῶν τοιούτων τῶν μαρμάρων τῆς Πάρου, Πεντέλης καὶ Τήνου, πρὸ πάντων δὲ τοῦ σπαίζοντος ἀργυρῶν καλουμένου μαρμάρου, τοῦ μελανοκυανολευκοῦ καὶ λευκοφλέβου ἐκείνου μαρμάρου, τὸ ὅποιον ὁ μεταγενέστερος ἱταλὸς καλλιτεχνικὸς ὄρασαν Γενουά-αυτιοῦ, εἶναι ἡλεκτρισμός ἐνθουσιασμοῦ καὶ πρὸς αὐτοὺς θεοὶ ἀφλοκίλους.

Πρὸ τινος χρόνου ὁ περιήους Pradier τῶν Παρισίων ἐκαμ γνησθῶν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῆς Ἑλλάδος λατομεία καὶ πάλιν ἠγροῦχον. Ἐδεῖξεν ἐπὶ τὴν ὁδὸν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους γλυπτὰς τῆς χρῆσεως τῶν ἑλληνικῶν μαρμάρων. Εἶδε τὰ δείγματα τῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ δωματίῳ ἐτι μεγαλειτέρων νὰ δώσωσιν αἰδησὴν πρὸς τοῦτο, ἴνα ἡ λατομεία αὐτῶν προβῇ εἰς τὴν μεγάλην ἀντανακλασίν. Δὲν ἔχει τις ἢ νὰ εἶναι ὀφθαλμῶν μίσην πρὸς τὸ λευκὸν ἢ λευκοτάτον μαρμάρου τῆς Καρήρας, τὸ ἐκ γύλων μάλλον ἢ μαρμάρου παριστάμενον ἥρως, ἢ σῶμα νεανίδος, καὶ εἰς ἐκείνῳ τὸ σαρκοκομικὸν καὶ φιλεξάνον τῶν ἡμετέρων, διὰ νὰ πισθῇ, ὅτι τ

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΤΑΣΥ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΗΤΟΡΟΣ ΤΟΥ «ΒΡΕΤΤ. ΑΣΤΕΡΟΣ.»

'Αριθ. 384.

Η ΓΕΝ. ΔΙΕΤΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ.

Πρός τον εκδότην της εφημερ. «ο Βρ. Αστέρα.»

Κύριε!

Παραγγέλλω υπό τὸν γυν. διευθυντῶν τῶν Ταχυδρομείων ἕνα ἐπιτολίον...

Εἰμὶ, Κύριε,

Εὐπειθεῖς ἡμῶν δούλους, Ι. ΧΙΑΛ.

Ἐν Λονδίῳ, τῇ 2ῃ Μαΐου 1862.

Μαΐου 8, 1862.

Μυλόρδε,

Κατὰ τὴν 3ην ἰστανίου μηνὸς Δεκεμβρίου παρὰ τοῦ γυν. Ταχυδρομείου ἐπιτολίον...

Ἐπιπρὸς καὶ ἐπιπρὸς, περὶ τῆς διεθνήσεως ἡμῶν ἐπιτολίων...

Ἡ ἐφημερίδα μου ἔχει πιστὸν, πολέμιον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ βασιλέως Ὄθωνος...

Ἐάν ἡ ἑπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἐάν ἡ ἑπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Εἰμὶ, Μυλόρδε,

Τῆς ἑπιτολίων δούλους, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουργῶν Κόμητᾳ Ρουσσέλ κτλ. κτλ.

Μαΐου 12, 1862.

Κύριε,

Παραγγέλλω υπό τὸν Κόμητᾳ Ρουσσέλ μετ' ὡριστοῦ ἡμῶν...

Εἰμὶ, Κύριε,

Ταπεινώτατος δούλος σας, Ε. ΧΑΜΟΝΑ.

Πρὸς τὸν Κ. Σ. Ξένον.

Μαΐου 13, 1862.

Μυλόρδε,

Ἐλαθόν τῶν ὑπο ὀφθαλμῶν ἐπιτολίων ἐπιτολίον...

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρθεῖς αὐτῶν ἐπιτολίων ἔχουσιν...

Εἰμὶ, Μυλόρδε,

Τῆς ἑπιτολίων δούλους, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουργῶν Κόμητᾳ Ρουσσέλ, κτλ. κτλ.

Μαΐου 16, 1862.

Κύριε,

Παραγγέλλω υπό τὸν Κόμητᾳ Ρουσσέλ μετ' ὡριστοῦ ἡμῶν...

Εἰμὶ, Κύριε,

Ταπεινώτατος δούλος σας, Ε. ΧΑΜΟΝΑ.

Πρὸς τὸν Κ. Σ. Ξένον.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἕλληνας

Πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ Κ. Στ. Ξένον

(Ἀρχιαντίστοιχον τοῦ «Βρετανικοῦ Ἀστέρου.»)

Κύριε,

Καθὼν ἱερῶν ἐκπληροῦντες, ἐκφράζομεν πρὸς ἡμᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην...

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 4ην Μαΐου 1862.

Χ. Αἰθιόπουλος, Σ. Αἰθιόπουλος, Σ. Σταυροῦλες, Ν. Βερνίκος, Ν. Αποδόνητος...

Εἰμὶ, Μυλόρδε,

Τῆς ἑπιτολίων δούλους, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουργῶν Κόμητᾳ Ρουσσέλ κτλ. κτλ.

Κομήτῃ Ἰγγλέσῃ, Α. Κυριακίδῃ, Γ. Δουδίτῃ, Μ. Θεοδοσιάδῃ, Γ. Αποδόνητος...

(Ἐπιτολίου ἄλλαι πλείστα ὑπογραφαί.)

Λυποῦμεθα σφόδρα, διότι, δι' ἕλλησιν τόπου, δὲν δύναμεθα...

Τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων ἡ ἐλευθέριος ἐξακολουθεῖ...

Ἡ πτωχὸντα φαίνεται ἀμύλληται πρὸς τὴν μοχθηρίαν...

Ἐνεκεν τῆς πληθύσεως τῆς ὕλης, ἥτις ἐπεσφωρεύθη...

Μέχρι τίνος ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ πρωτόπτερος τῆς Ἑλλάδος...

Πρῶτος ὁ Σιρ Ἔδμων Λάιενς τὸ 1845 ἀνεκάλυψεν...

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουργῶν Κόμητᾳ Ρουσσέλ κτλ. κτλ.

Printed by Joseph Clayton, 17, Bonverie-street, in the Precinct of Whitefriars...

ΤΟΥ

ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1862.

Τὰ ἔσχατος δημοσιευθέντα ἐν τῷ Ἄρ. 9, ἅπερ καταχωρίζομεν...

Ὅτι τὸ βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ...

Ἡ ἐξασθένειος τῆς Τουρκίας καὶ ἡ ἐξόγκωσις τῆς Ῥωσίας...

Μέχρι τίνος ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ πρωτόπτερος τῆς Ἑλλάδος...

Πρῶτος ὁ Σιρ Ἔδμων Λάιενς τὸ 1845 ἀνεκάλυψεν...

Ἡ Ἀγγλογαλλικὴ κατοχὴ ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν...

Ἐγενήθη πρὸ δύο ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι γενικὴ συμπαθεία...

χόμενοι τότε ἡμεῖς ἀπὸ τρομερῶν δουλείων τεσσάρων αἰώνων...

Τοιαυτὴ ἦτο ἡ κατάστασις ἡμῶν ἄχρι τῶν παρακονῶν...

Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος ἔθεσε καὶ τοὺς συναϊτέροισι τῶν Ἑλλήνων...

Ἀν ἡ ἐπικρατοῦσα ὀλιγαρχία τυραννία τῆς Ἑλλάδος...

Διὰ τὴν ἀνατραπὴν ἡ ἐπικρατοῦσα τυραννία, πρέπει ὁ βασιλεὺς...

Ἐγενήθη πρὸ δύο ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι γενικὴ συμπαθεία...

Ἐγενήθη πρὸ δύο ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι γενικὴ συμπαθεία...

μα μέχρι τῶν μαγείρων, ἐποδοπάτησε τὴν ἱεραρχίαν...

Ἐρισκόμεθα σήμερον εἰς ἐτι δεινότεραν θέσιν ἢ ἐπὶ τοῦ...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

Ἡ ἐπιτολίον ἔχοιτῃς, μετ' οὗτος ἔλαθες, ἔλαθες ἔλαθες...

οὐδ' ἀλάστον. Ἄλλ' οὐδ' ἀφάλας ἦν τὸ βιάσαι τὰ κυβερνητικά στρατεύματα διὰ τοῦτο ἀπῆγει μετὰ γὰρ ἡμῶν ἀνάστασις, ἵνα μὴ καὶ ταῦτα μετὰ τὸν ἄνταρτον ἐνοσθῶσι, καὶ ἵνα ἐπιτηθεῖ ἐπ' αὐτὸν ἐλεγχῶσι τὸ νόμισμα. Πολλοὶ ἄλλοι ἐπ' αὐτὸν προὐργῶν τῆς ἀναρτίας ἀπεδείχθησαν· αἱ δὲ Ἰωνιοὶ γὰρ οἱ καὶ, μάλιστα ἡ Κεφαλληνία, ἐπλήθυνον ἐξ αὐτῶν μέχρις ἐπ' ἐσχάτων ἄλλοι ἐπέμβησαν εἰς διάφορα τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρη, ὡς τὸ Μεσολόγγιον, τὴν Ἀμφίσιον κ.τ.λ., ἄλλ' ἤρχισαν ἤδη ἐπανερχόμενοι.

Προσδοκία ὑπῆρχε, καὶ προσδοκία οὐκ παράλογος, ὅτι ἡ ναυτική ἀνταρσία ἠθέλει χρησιμεύσει ὡς μέγιστον καλὸν εἰς τὴν Αὔλην, καὶ πείσει αὐτὴν μὲταβαλεῖν πορείαν. Ἡ προσδοκία αὕτη ἐνετύχη πλείω ῥατατα. Ἐπῆρξε τῶντιν κατ' ἀρχάς κινηθεῖς τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸν γενησόμενον ἀποπειρῆσαι τὸ ἐγένετο περὶ σχηματισμοῦ νέου ὑπουργείου, καὶ ἐπρόκειτο περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν ἐλεγκτικῶν νόμων καὶ περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς. Ἄλλ' ἐν τῇ ἀπεδείχθη τὸ μὴ ἐλκερῶς τῆς Αὔλης, πάντες οἱ αἱρετοὶ διεκίνησαν εἰς διαστάσει. Ἐν δὲ τῷ τῶν τῶν παρομοιῶν διὰ τὴν πληθὺν τῶν θρησκειῶν τοῦ ὑπουργίτου, τὰ χαρτοφυλάκρια ἐπὶ μῆνας ἱκανοὺς διέτρεχον ἐκείν' ἐπάτησαν, οὐκ ὅσοι ἐπὶ τέλος, ἀνῆρσαν ἀπὸ χρομῆ (were picked up) ὑπὸ ἀφανῶν ἢ ὑπὸ λίαν ἐσθφισμῶν ἀτόμων, πρωτοστατῶν τῶν ἐποδουλῶν τῆς Αὔλης. Κατὰ λόγον φυσικῶν, οὐδεὶς ἐκ τῶν μὴ ὑδοκηθέντων ἐνοχοποιεῖται ἠδὲ ναυπηγῶν, πρὶν ἢ λάβῃ ἐξέτασιν αὐτῶν, ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐμελεῖ νὰ ἀναθεωρηθῇ καὶ νὰ καταστῇ πρᾶγματικὸν.

Εἰς δὲ καταστροφήν τῆς ἐκείνη τούτων ἀναγεννηθείσης ὑποαρεσκείας, καὶ πάλιν ἡ Μεγάλη Τετάρτη ἐξῆρχη ἢ τῆς ἀγγοθῆρας, εἰς ἦν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1854 κατεκλύετο. «Ἐθνοφυλακίαν» ἢ μάλλον «ἐθνική ἐξ-ὕπλιτι» ἐξέστη εἰς τὸ μέσον ὡς δὲ ἄρα· ἄλλ' εἰμὴ ἐτύχησε λέγονται, ὅτι τὸ δέλεαρ τοῦτο ἀπέτυχε ἢ «Ἐλληνες ἐβαλάν ἠρώσιν καὶ δὲν πιά-νουνται πλέον ἀπὸ τοῦτα ἡ δολώματα. Πρὸ πάντων καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπαυτοῦσιν αὐτοκυβερνητικῶν, ἐλευθέρων ἐκλογῶν, καὶ τὸ ἔγερμα τοῦ κυβερνητικοῦ τοῦτου συστήματος, ὅπου τοσοῦτον προήγαγε τὰς πρὸς τὸν ἀπολιτισμὸν τάσεις τῆς Αὔλης. Τί δὲ πρᾶγμα εἰσὶν αἱ ἐκλογαὶ, δύνανται νὰ ἐκείνητε ἐκ τοῦ ἔξῃ δεδομένου ἐπὶ τῶν 130 ἢ 140 βουλευτῶν, οἱ δὲ εἰσι διμῆρον καὶ πλέον καὶ κοινοτήτων, —δὲ εἰσιν, ὑπᾶλληλοι διορισθέντες ὑπὸ τὴν ἐπίταρξιν τῆς Αὔλης. Ἐκ τοῦ ἐλαττωματικοῦ τοῦτου κυκλίου διαχρήσι φαίνεται ἡ διεξόδοσι. Οἱ ὑπάλληλοι συντάττονται τοὺς ἐκλογικοῦς καταλόγους, ἐπιτροπῶν τῆς ψυθοφορίας καὶ ἐν εἰς λόγῳ βαστάζουσι εἰς χεῖρας ἀπαντα τῶν μηχανισμῶν. Ἐξασκοῦσι τὴν ἐπίσημον ἐαυτῶν ἐπίτηρξιν καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰς ἐκδόσεις καὶ δέσεις, καὶ, ἐάν ἐναντίον πάντων τῶν μέσων τούτων τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀμφίβηλον, τότε ἡ στρατιωτικὴ δύναμις συνήθως προσκαλεῖται, ἵνα κανονίῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐάνδ' ἐπὶ λιν, καίτοι τοῦτου οὐκ ἐπηρεαζόμενα, ἢ ἐλεγχῶν μὴ ἢ ἀρεστὴ (is unpalatable), τότε, ἐπὶ προφάσει παρατυπίας τινας, ἀκυροῦται. Οἱ οὕτω πᾶς ἐκλελυμένοι βουλευταὶ περὶ οὐδεὶος ἄλλου ἢ περὶ τοῦ ἐαυτῶν μισθοῦ φροντίζουσι, καὶ οὐδαὶ σαφῶς, ἐπὶ ἐκτῆς χρηστικῆς αὐτῶν διαγραφῆς ἐξαρταῖ ἡ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦτον πολυχρόνιος αὐτῶν οὐδὸς, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ μάλλον ἢ ἦτον τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ περὶ Ἐθνοφυλακίας νόμου, ἡ Βουλὴ ἀνεβαλεῖ πρὸς δὲ τὴν ἐπιτήρησιν, μεχρι τοῦ μηνὸς νοεμβρίου, καὶ οὕτω ταῦτα πρᾶγματα καὶ μένοντα ἔχοντα πᾶσα περί διαλύσεως ἐλπίσι, ἢ περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος φαίνεται ἀπολεσθεῖσα πρὸς τὸ παρῶν. Τὰ ἀντισήματα ἅτινα ἢ μὴ ἀποπύρξασα αὐτῆ ἐκβασίν διήργησαν εἰς ἀφανέστατον δεικνύονται κατὰ πᾶσαν περιπτῶσιν. Οὐδὲ Βασιλεὺς οὐδὲ Βασιλίσσα δύνανται νὰ προσδοκῶσι τὴν κοινοτήτων κἂν τὸν περιπούσων πρὸς τὸν λαὸν ἐπιδικνύμενοι ἢ δὲ ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος ἐορτῆς διέπρεψεν ἐφέτος διὰ τῆς παντελοῦς ἀποχῆς τοῦ λαοῦ. Χλεῖη ἐστὶ τὸ ἐορτάζειν Σύνταγμα μὴ ὑπάρχον τοιαύτην τις ἦν ἡ πάνδημος γνώμη.

Ὀσοῦ ἐστὶ πρᾶγμα τὸ ἰδεῖν τὴν τρόπον κατάστασιν πραγμάτων τοιαύτη δύναται νὰ θεραπευθῇ ἀνεῖσπαραγοῦ τινος, ἐκτος ἐάν τις ἀφεθῇ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οἱ Ἕλληνες θελοῦσι καταμάθει, ἐπὶ ἐπὶ τῷ Συντάγματι, ὅσον ἐισαγόμενον, ὅσον ἀπατήλων καὶ ἀντοῦ το ἢ, ὑπάρχει πάντοτε ἐν αὐτῷ λαβὴ ἱκανῆ, ὅπως βαλμῶν καὶ διὰ νομίμων μέσων καταστῇ πραγματικόν. Ἄλλ' ὁ τρόπος οὗτος εἶναι πρόσφορος χρόνιος, οἱ δὲ Ἕλληνας εἰσι γενεὴ νοστήτικῆ καὶ ἀνυπόμονος. Ἄλλως τε, ἡ βαθμία τοῦ Συντάγματος ἀποκατάστασις ἀπαται ἀίσθημα ἀνεξαρτησίας καρτερῶν καὶ αὐταπαρνήσεως ὄσοι ἱκανῶν ἢ δὲ νέα τῶν Ἑλλήνων γενεὴ ἀνετραφῆ ὑπὸ τὴν ἐπίτηρξιν ἀνεξαρτητικῆς δοροδοτικῆς διαποφάρας διωλισμένου ὡς ὄλιγα ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουσι. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τὸ μέλλον εἶναι ομηλοδές.

Καὶ ὁμως, ἐν ταύτῃ τῇ ὀμίχλῃ ὑπάρχει τὸ φανερόν τοῦτο δὲ, ὅτι, εἰς πείσμα τῶν πολυειδῶν κακώσεων, ἡ ἐλπίρα εἰς τῆς χώρας θαυμασίων ἤρθεσε. Ἡ κυβερνήσις συμπερὶν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς προόδου ταύτης ἐπράττει. Ἐβαίρουμένης τῆς καθέρας καὶ τῶν κρασ-

πέδων αὐτῆς περιχώρον, μάτην ἠθέλατε ζητήσῃ ὁ μόνος καὶ καθ' ἑαυτὴν ἔργον. Ἰδοὺ ἐκ τῶν πολλῶν ἐν μόνον παραδείγματα. Ἡ ἐλαχίστη τῶν Ἰονίων νήσων κεντρικὴ πλειοσὶς ἀδούσ ἀπὸ τὸν ὁλόκληρον τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος. Μ' ὅλην τὴν δραστηρίων μετὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἐμπορικῆν συγκοινωνίαν, ἢ πρὸ ὅτου ἐπὶν ἄρβαση Μεγαρικῆ ὁδοῦ οὐδὲ κατὰ τὰ ἡμίσεια ἐτελειοποιήθη.

Καὶ ὁμως, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὄρατε ζωὴν νέαν καὶ δαυτικὴν πανταχόθεν βλαστάουσαν. Ἀμειβούτες τὰς Ἀθήνας, τὸ χαί δὲ νυ μὲν ο π α ι εὶ δὲ τῆς συγκεντροποιητικῆς κυβερνήσεως. βλέπετε πᾶσας τὰς παραλλοῦς πόλεις, τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπορίων φεροῦσας, διὰ πλάσιαν ἐαυτῶν ἐν ἔτησιν ὅτω κατὰ μέγεθος γενομένης. Αἱ Πάτραι, ἡ Βόνιτσα, ἡ Χαλκίς, ὁ Πειραιεὺς, ἡ Ἐρμούπολις, μολὶς ταῦτα ἀναγνωρίζονται. Πρὸ ἔτους ἐπὶ καὶ ἡμίσειος ἡ Κόρινθος καὶ τὸ Καλαμῆκι, πόλεις ἐπὶ τῇ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τοῦ Ἴσθμου κείμεναι, ὑπὸ σεισμοῦ κατεστράφησαν καὶ σήμερον, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ κόλπου πόλις ἐξίσταται νεαρὰ ὡς ἐκ μαγείας ἐγειγερμένη. Πανταχοῦ οἱ ναυπηγοὶ δραστηρίως ἐργαζόμενοι τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν, τὴν μεγάλην ταύτην πηγὴν τοῦ πλοῦτου τῆς Ἑλλάδος ἐπαυξανούσιν ἢ δὲ Σύρος ὑπόσχεται νὰ καταστήσῃ ἢ μεγάλην ἀγορὰν τῆς ἀπὸ Μεσογείου ἀγούσης εὐρείας ὁδοῦ. Δοθὲν τῇ Ἑλλάδι κυβερνήσις σωεπὴ, το ἐκτῆς ἰδιοῦ συμβερόνοκατανοοῦσα, καὶ τότε, ἐν διαστήματι ἐπὶν εὐαρίθμων, ἢ Ἐρωπῇ δὲν θέλει πλέον εἶναι ἀφορμὴν νὰ αἰσχύνηται διὰ τὸ ἐαυτῆς πρόην ἀγαπῆτον τέκνον (of her late pet child)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΥΡΙΑΤ ΑΡΘΡΟΥ ΕΚ ΤΟΥ «ΧΡΟΝΟΥ» ΤΗΣ 10ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.

Κατεπλάγησαν βεβαίως οἱ περὶ τὰ πρᾶγματα τῆς Ἀνατολῆς ἐνδιαφερόμενοι ἀναγνόντες σπουδαίαν τινα περὶ τῆς ἐλληνικῆς πολιτικῆς ἐπιστολήν, ἦν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν κατὰ Τετάρτην ἐδημοσιεύσαμεν. Ὁ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν γίνεται, κατὰ τινὰ ὅρον, ὁ συνήγορος τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἐπὶ τῇ ἦδ' ἐτὶ ἀσπέρῃ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ καταδικαζομένου. Καταδεικνύει ὅσοτοι οἱ Ἕλληνες ἐπάθον ἐκ τῶν κακῶν τῆς σμικρᾶς γερμανικῆς Αὔλης (pretty German Court), τῆς ἐπὶ τοῦ τραχύλου αὐτῶν καθεστῆσις καταφαίνεται ὅσποτον ἀπερισκέπτως αἱ προστάττει. Δυναμίς ἐπράξαν καθελοῦσαι τοὺς θεσμοὺς ὅς οἱ Ἕλληνες ἐπὶ ἑκατονταετηρίδος ὄλας εἴθισαν, καὶ ἐξιστορεῖ τίνι τρόπῳ ἡ μοναρχία, πλὴν τῆς περὶ τὰ ὑπουργίγματα καὶ τὴν δοροδοκίαν ἀπέρχονται, οὐδὲν ἄλλο εἰσήγαγεν ἀναμέσον τῆς ὑπ' αὐτὴν βλαστῆσεως γενεᾶς. Ἡμεῖς δὲ οὐδεμίαν οὐδαμοῦ ἐχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ἐποψίς αὕτη κατὰ μέγιστον ὅρον ὑπάρχει ὀρθῇ. Τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος εἶναι σήμερον, πολιτικῶς θεωρούμενον, ὅτι τριακονταετῆς κακῆ κυβερνήσεως κατέστησεν αὐτό. Οἰασθήποτε ἀρετᾶς καὶ ἂν ἡ φυλὴ αὕτη ἐκείνητον—καὶ ὅτι αὕτη εἶχε καὶ θάρσος, καὶ πατριωτισμὸν, καὶ καρτερίαν, καὶ ἐπιχειρηματικὸν νοῦν ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος—αἱ ἀρεταὶ αὗται ἀνεστάλησαν, καὶ ἴσως κατὰ τινὰ βαθμὸν ἐφθάρρησαν, ὑπὸ τῆς πανοῦργου (vick) τυραννίδος τοῦ Παναροῦ, τοῦ ἐπ' αὐτὸν βασιλεύοντος. Ἡ ἀκούσιος αἰτία τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἀποτυχίας ἐγένετο ἡ διπλωματία τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης.

Ὅσοι οἱ Ἕλληνας ἤρξαντο τὴν κατὰ τῆς Ἡύλης πάλιν αὐτῶν, τότε καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, οἱ Τούρκοι, καὶ αἱ συμπαθεῖς αὐτῶν, αἱ περινοὺς τάξεις τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας, φαίνεται ὅτι λίαν κρόδον ἐπέτηρσαν τὴν ἰκανότητα αὐτῶν. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὁρῶν τῶν Τούρκων, οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀπλῶς ἐξανασιτωμένη φυλὴ, καταβλητέα διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλῶν, ὡς τοσαῦτα ἄλλα τοσαυτῆς καταβλήθησαν εἰς τε τὸ πρῶτον καὶ τὸ μετέπειτα. Πειθάνον ἵνα, εἰδὼν τὴν Ἡύλην ἦν ἀνεπαρκόλητος κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἐάν ἀκριβῆ γῶσιν τῆς σημαντικότητος τοῦ κινήματος εἶχεν, ἢ ἀνταρσία ἠθέλε καταβλήθη πρὶν ἢ καταστῇ ἐθνικὴ ἐπανάστασις, καὶ πρὶν ἢ ὁ ἐθνουσιασμοὺς τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης ἀνασταθῇ. Ἄλλὰ κινδύνων ἄλλων καὶ μάλλον

ἐπιχειρῶμενων ἐνεκα, ἢ ἐλληνικῆ ἐξέγερσις ἡμελήθη, ἄχρις ὅτου οὐσίας ὁ κόσμος ἐξεθαμβῆθη εἰς κατῶνθεομάτων τῶν ἐπανάστασεων, κατὰ διαφόρους μᾶζας, καὶ ἐκ τῆς ἐκτάτου ῥύθμης, ἦν οἱ νησιῶται αὐτῶν κατὰ θάλατταν ἀνέπτυσαν. Τὸννευθεν ἐγένεθη ἰδέα, ὅτι ἡ Ἑλλάς ὄφειλε νὰ ταχθῇ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἶς ἦν εἶχε δικαίωμα φυλὴ τοσοῦτω καλῶς πεποικισμένη ὅσον ἦν ἡ τῶν ἀπόγονων τούτων τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἥρώων.

Ἡ Ἑλλάς, ἐξ ἀναμνήσεων τῆς σχολαστικῆς ἡλικίας, περιωρίζετο διὰ τινος νοστή γραμμῆς περαιομένης ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Ἀρτικής μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου, καὶ διχοτομοῦσης τὸν ὁμογενῆ κατὰ τε γενεάν, γλῶσσαν καὶ θρησκείαν. Αἱ μεζόνες καὶ πλουσιώτεροι τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν ἐγκατελείφθησαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Τουρκίας, ἕτις ἐκράτησε δι' ἐαυτὴν καὶ πᾶσας σθεδρὸν τὰς ἐκτεταμένους καὶ καρποφόρους τῶν Ἀρχηπελάγους νήσους. Ἄλλ' λόγον οὐδένα ἄλλον, πλὴν τοῦ ὅτι ἡ Ἑλλάς τῆς φαντασίας αὐτῶν περιωρίζετο εἰς τὰς δύο χερσονήσους τῶν κλασικῶν χρόνων, οἱ νέοι ἡμῶν Φιλῆλλινες συμψιβασθέντες περὶ ὁρίων τὴν ἐκτασιν τῆς ἀπελευθερώσεως εἰς τὴν πτωχότατην καὶ τὰ ἤκιστα ὑπόσχομένην μερῖδα τῶν χωρῶν, τῶν ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκουμένων. Οὕτω πως καθιέρωσῃ ἡ νέα Ἑλλάς, ἡ ἕκτοτε τοσαύτην προσηνύσαν ἐνόηχυν, ἢ εἰς πολλοὺς τῶν προσητῶν αἰσχύνην περιποιήσαντα, καὶ ἡ τὴν καταγλιάν τοσοῦτων πολιτικῶν ἀνδρῶν προκαλέσαντα.

Ἀλλὰ δικαίως ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς λέγει, ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἐν ταῖς ἐαυτῶν ἀλληλοδιαδόχοις τρέλλαις, οἰκτου μάλλον ἢ μομφῆς εἶναι ἀξιῶ. Οὐδέποτε ἠρωτήθησαν ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ ἀνάτοι ὄργανου ἢ δὲ δυτικῇ Εὐρώπῃ οὐχὶ μόνον περιωρίσεν αὐτοὺς ἐν τῇ στενῆς καὶ σχετικῆς ἀφόρου γῆς, ἀλλ' ἀνεδέχθη συνάμα νὰ παράσχη αὐτοῖς θεσμοὺς προσφόρους μόνον εἰς ἔθνος δεκάκις πολυαριθμότερον καὶ τοσαυτῆς μεζόνος κατὰ τε πλοῦτον καὶ πολιτισμὸν. Ἀλλὰ ταῦτα ἐγένοντο ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐν αἷς τοὺς πολιτικῶς ἀνδρας τῆς Ἀποκαταστάσεως τοὺς ἐπὶ ζῶντας, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἐν Βιέννῃ Συνεδρίου τοῦ ἀναγνωρίζαντος τοὺς τοῦ Ναπολέοντος γερμανοὺς βασιλεῖς καὶ αὐξήσαντος τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀνοβερίου Βασιλείου, ἀπομνημόνευσε ἢ διπλωματῖα καθήρτισεν τὴν πτωχὴν ταύτην κοινότητα, τὴν μόλις ἐκατὸν μυριάδας ψυχῶν ἀριθμοῦσαν καὶ εἰθισμένην εἰς ἰδιόριθμὸν τινα δρομοτικῶν μηχανισμῶν, ὑπὸ τὸν ἐλεγχῶν ἀνατολικῶν δεσποτισμῶν. Οἰκτρὸν, ἀλλ' ἀληθῆ εἶναι, ὅτι ἡ Εὐρώπῃ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν νότων τῆς ἀνοβίας ταύτης καὶ σμικρᾶς χώρας βασιλεία καὶ κυβερνήσις, κατὰ τὸν συμφῶν τῶν γερμανῶν προηκίσιον.

Ἡ Ἑλλάς ἡ μόλις ὑπὸ ἐκατονταετηριῶν ψυχῶν οἰκουμένη, ἦς τινος τὸ ἐξάφους σκηνεταὶ κατὰ τὰ δύο αὐτοῦ τριτημῶρια ἐξ ὀρέων ἀγόνων καὶ τραχέων, ὅφειλε νὰ βαστάσῃ ὅλα ταῦτα τὰ παραπροκία (paraphernalia) ἡπερωτικῆς ἀπολύτου Αὔλης, σὺν τοῖς ὀπαδοῖς αὐτῆς, σὺν τῷ υπερμέτρῳ καὶ μονίμῳ αὐτῆς στρατῷ, καὶ σὺν τῷ πολυπληθεῖ αὐτῆς καὶ ἀναπαρῇ γραβειοκρατία.

Τοιαῦτη ἐγένετο ἡ θέλησις τῆς Εὐρώπης, τῆς ἀνοβίας, τῆς μηδέποτε φαντασθεῖσῃ, ὅτι ἡ Ἑλλάς, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῶν βαρβάρων Τούρκων διατελοῦσα, ἐκείκετο ἐλευθέρων τινῶ καὶ εἰθνήν δημοτικῆν διοικήσιν, ἦτις καθ' ἐαυτὴν πᾶν δυνατὸν ὑπὲρ πατρίδος ἐπράττει, εἰς ἀντίστασιν κατὰ τοσοῦτον ὑπερέτερον δυνάμεων, ἐπὶ ἐτῆ ἱκανὰ. Αἱ λέξεις αὐταὶ παρέχουσι τὴν κλειδα πῆσης τῆς ἱστορίας τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἀῤῥώστος νεανίας Παναροὺς ἐπέθη ἐπὶ τοῦ ὄρονου καλῆν ἡμέραν ὁ ἐλληνικός λαὸς δὲν εἶδε (1). Οὐ

(1) Περιέργως σύμπτωσις τῆς ἐκφράσεως ταύτης μετὰ τῆς ἐν τῷ «Βρεττ. Ἀστέρ» κατὰ τὴν 12ην Ἰουλίου 1861 γεγραμμένην καὶ λέγουσαν «Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἦλθε, Βασίλει, καρδία Ἑλληνας χαρὰν ἐν ἐσχάρῃ... Κινεῖς καθ' ἡμῶν τοῖ μῦθος ἐκείνων, ὡς τὴν ἀγάπην ἄλλοτε ἀπληροῦσιν κτλ.» Σ.Σ.Β.Α.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΜΕΤΑΞΕΥ ΔΥΟ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΩΝ ΠΑΛΗΚΑΡΙΩΝ.

δὲν ὁ Βασιλεὺς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἐποίησε, καὶ εἰς ἀπραξίαν αὐτὸν παρέδωκε. Τὸ σμικρὸν Βασίλειον ὠργανώθη κατὰ τὸν ὅσον γερμανικῆς ἡγεμονίας. Ἄνει τῶν δημοτικῶν θεραπόντων τῶν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτον ἀμέσως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεγεομένου ἀνείσθηθαι ἱεραρχία τις ὑπαλλήλων καὶ γραμματέων, τῶν πάντων ὑπευθύνων ἐνώπιον τοῦ ὑτέματος, ὅφ' οὗ διαωρίζοντο, καὶ ὑπεύθων ἐνώπιον οὐδεὶος ἄλλου. Ἀρήματα δὲ πάντα, ὅσα ἦδύνατο ἀπὸ λαοῦ ἀπόρου καὶ φειδιωλοὶ νὰ ἐκθλιθεῖσιν, ἐδαπάνη ἢ Αὐλῆς, οἱ φίλοι τῆς Αὔλης, οἱ εὐνοούμενοι τῆς Αὔλης, ὁ στρατὸς αὐτῆς ὁ μόνιμος, καὶ αἱ μετὰ τῶν ἐγγυρῶν ἢ ἀλλοδαπῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ῥαδιοῦργια αὐτῆς. Ἐκ τῶν δεινῶν, τῶν ὑπὸ τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης εἰσ' ἄδδσιν τῆς νέας κυβερνήσεως δεδομένων, ἐλάχιστοι ἐν τῷ τόπῳ ἢ ἐπὶ καλῇ χρῆσει ἐδαπανήθησαν. Μέρως αὐτῶν λέγεται εὐρόν τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Γερμανίαν φέρουσαν, μερῖς ἱκανῆ ἐδαπανήθη εἰς τὴρσιν ἐν Ἀθήναις παραλόγως δαπανῶντων βασιλείων, καὶ ἐν βραχεῖ τὸ ὄλον ὄμοδ ἀνελεθῆσε καὶ ἐμὴρδὸν ἐγκαταλίπον τῇ Ἑλλάδι, πλὴν τῆς ὑπερκόσεως τοῦ ἀποτίσει αὐτό.

Ἡερίωτον ἦδη νὰ συζητήσαιν καὶ πάλιν τὰ γεγονότα περὶ ὧν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἡμέτερου ἀνταποκριτοῦ πραγματεύεται ἀρχοῦμεθα μόνον λέγοντες, ὅτι, μετὰ βασιλείαν τριακονταετῆ, διανύσανταν τὸν χρόνον τοῦτον εἰς καταστραφὴν πολὺν ἐκ τῶν καλῶν θεωρῶν καὶ τῶν χριστῶν ἡθῶν τῶν τόπου, ὡς ἐπαγαγοῦσαν τὴν κυβερνήσιν, διὰ ῥαδιοῦργίαν καὶ διαφορᾶς, εἰς τὴν κακίστην τοῦ δεσποτισμοῦ μορφῆν, τὸν δεσποτισμοῦ τοῦ διὰ τῆς διασπορῆς τῶν συνταγματικῶν τύπων ἐνεργούντος μετὰ τὴν βασιλείαν ταύτην, λέγομεν, ὁ Βασιλεὺς Ὁθων καὶ ἡ ἐκατοῦ Βασιλίσσα διέβρῆξαν καὶ τὸν ἔσχατον δεσμὸν τὸν τῆν Ἑλλάδα πρὸς τὸν δυτικὸν Δυναμῶν συνδέοντα, διὰ τῆς ἐαυτῶν μετὰ τῆς Ρωσίας κατὰ τὸν ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1851 ἐνώσεως. Οὐδέμια ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι, καθ' ὅν καιρὸν αἱ Ἕλληνικαὶ συμμορίαὶ ἐνεβῆλλον εἰς τὰς ὀμοικνικάς ἐπαρχίας, τοσαυτῆν ἢ Αὐλῆ ἐίγεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰσχύν τῆς Ρωσίας, ὡστε ἐτέρπετο προσδοκῶσα τὴν ἀμέσον τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας διανομίαν μεταξῇ Νικολάου καὶ Ὁθωνος. Ἡ αὐτῆ ἰδέα, ἢ ὑπὸ τῆς Αὔλης προεβέβη, ὑπερίσχυσε πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα πανταχοῦ τῶν ἐλληνικῶν τοῦ κόσμου κοινοτήτων.

Μεγάλιαν συνηγάγοντο ποσότητες χρημάτων, ὡς ὑπὲρ τοῦ πολέμου δαπανησόμενα, ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλίσσα οὐδεμίαν ἡμέλησαν εὐκαιρίαν τοῦ ἐπιδεικνύειν, τὴν μὲν ἐαυτῶν ἐπιδοκίμασιν διὰ τῶν εἰσβολῆν, τὴν δὲ ἐαυτῶν ἀπέχθειαν κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, τῶν ἄμα τότε καὶ κηρῶσῶν πόλεμον κατὰ τῆς Ρωσίας. Ἄλλ' ἐξ ἑνὸς μὲν διὰ τὴν κατὰ χρῆσιν τῶν εἰς τὴν εἰσβολῆν προωρισμένων κεφαλαίων, ἐξ ἄλλου δὲ, διὰ τὴν συνοπτικὴν ἐπέμβασιν τῶν ἐσπερίων Δυνάμεων, τῶν κατασχουσῶν καὶ καταλαβουσῶν τὰς Ἀθήνας, τὸ πρᾶγμα ἀφίκετο εἰς τέρμα τι· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐκτοτε οὐδὸς προσεπαθῆσε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐαυτοῦ ἀπολωλυῶν δημοτικότητα. Ἐπὶ τὰ ἐπ' αὐτῆ ὅκτω ἔσχατα ἐτῆ ἐβρῶντισε μόνον πᾶς τὰ πρᾶγματα εἰς ἡσυχίαν νὰ κρατήσῃ, πᾶς αἶσιν τε πλείεστα χρήματα ἐκ τοῦ τόπου νὰ θησαυρίσῃ, πᾶς ἐν αὐτῷ ἀνέτως (conformably) νὰ ζῆσῃ, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκθετον εἰς πάντα καταχλωσμὸν, ἀρκεῖ μόνον ὁ καταχλωσμός οὗτος νὰ μὴ ἐπέληθ' αὐτοῦ ὑπάρχοντος....

Ἄλλ' ἡ δυσαρέσκεια ὀσμήραι βγαίνει αὐξάνουσα, καὶ, ὡς ἡ ἐσχάτη τοῦ Ναυπλίου ἀνταρσία ἐμφαίνεται, ἡ δυσαρέσκεια αὕτη δὲν περιορίζεται με-

ταξῷ πενήτων καὶ ἀσήμενων προσώπων. Πᾶς ἀνὴρ καθορᾷ, ὅτι ὁ τόπος ἀπόλωσε τὴν ἀγαθὴν τύχην τοῦ, ὅτι ἀναμάρτησεν ἐν τῇ ὑπολήψει τῆς Εὐρώπης, εἰς βαθμὸν ὡστε ὑπάρχουσι σήμερον ἀνδρες ἀνοχῆ μὴ μερμινῶντες ἐάν ὁ Σουλτᾶν Ἀζὶζ ἀνακτήσῃ ἐκεῖνον, ὅπου ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀπόλωσεν. Οἱ πολλοὶ οὗτοι θεωροῦντες κύκλω ἐαυτῶν δρωσὶ τὸ μὲν σύνταγμα τραπέν εἰς ἐμπαίχημα, μεγάλην δὲ συναγωγὴν στρατιωτῶν καὶ ὑπαλλήλων καταβιθρωσκόοντων τοὺς καρποὺς τοῦ ἐθνικοῦ καμᾶτου τοὺς νόμους κακῶς διανεμομένους, πᾶσας τὰς ἐπαρχίας μηδεμίαν ἐχούσας ὁδόν, λιμένας δι' ἀκέρειαν ἐμπαρπατομένου, κτήρη καταρβέροντα—ἐνὶ δὲ λόγῳ τῶν τόπων ὀδεούτων εἰς ἀπάλειαν, ἦν μόνον ὁ ἐπιχειρηματικὸς καὶ ἀδαίλειπος τοῦ λαοῦ κάματος δύναται εἶναι νὰ ἀναχατίσῃ. Ἐν τῇ παρούσῃ το

— Μπρέ μηδ' ό ποιο γούρμου!...
 — Μία φορά πούνην' ό λόγος γρά δούττα, πές μου, τί επικαλείς γρά την όδωσανή μας πού τίχεις τίς πέρ τίς γερά και ζωντανά;
 — Μή δά σούβεια γρά πάλε τός όσοι έχουν τή δούττα γερά είναι και καλού Χριστιανό! Πόσοι πού τάχουν μαργαριτερήνα και ποή ή ψυχάρα τους είναι μαύρη σαν τή κατάρμη τού Βερζεβούλη! Είδες εκείνον τόν πουρζό, τόν κοψικο τόν κοψικο ποού μοιάζει σαν ότε πού γεννήθηκε; Ξέρεις ποούν λέω, εκείνος ποú έγραψε ένα γράμμα στό φράγγικο, και μās επέρασε όλους τούς άγωνιστάδες, απ' τού διαβόλου τού νουβρό! α! και ηάζερες όταν τόν βλέπης νά σου χαμογελά δειχνοχουτας τή όμορφη τή δουτάκια του, τί βρόμια βγάνει ή ψυχάρα του από μέσα του' σαν τή λείσι βρωμιά ή άταφι! Αμ' ποός σου φάνηκε κείνος ό πρώτος υπραγοσώνας μας στην Πόλη; Μορέ χειρότερη φώκια απ' εκείνου δέν γίνηκε στό ντουλάι. Κάθε λός και μπορούέ νά σου κινή' τόν πατέρα του και τή μάνα του σου ποουλεί γρά τόν πατέρα, την ψυχή του την έχει απόφα παρανομείν στον τρισκατάρατο' ή γή δέ θά τόν δεχθώ, τή χόμια θά τόν εραράω σαν τόν χωσούμε, τού Μπογαζίου τή νέρα δέν θά τόν.....
 — Φάνει δά, τού μαύρου, τού παράψόφης; σάμματις και νάταε μαναχός του.....
 — Μα δέ ξέρεις σού, όρε παιδί! αυτός παραδίνει την πατρίδα τόν σπουτ Τούρκους, αυτός είναι δούλος τών πασαδών, αυτός είναι κοπέλι τών ξένων μινίστρων, αυτός.....
 — Κουβεντιάσεις, καυμένη Κίτσο, σά γρά κάποιου ποού νάηχε ποτέ τόν πατρίδα, ποού νάηταν ποτες στη ζήση του άλλο πράγμα από δούλους και σάμματις νά μή ήτανε καμμένος απ' τή μάνατου γρά νάηται πάντα του κο.....
 — Έγώ τού σναφάρι τής φαμελλιάς τνυ δέν τώ γρονίζω' έγρα μαναχά ποός ό άπατός του είναι τώ πίο ό ανήγρό πόσφιτκε τή βρωμιά τσουκαλαρό, κι άς πιά νάχη τή δούττα του γερά.....
 — Έχεις τίποτας νά πής γρά τή γραμματικό; αυτός ποού φαίνεται καλός άθροπος.
 — Καλός ποού φαίνεται και μέναι, μη θά μου φαίνονταε καλλώτερος άν έλεγε ηλιότεραις χουτραίς καλλώραις κ' έκαμε πουροστειραγγασ' θυμιάσι ποού μιάς ηγέμεκε κ ο λ π λ η μ ε υ τ α από άγέρα φουσκωμένα και στον πάτο έτά δε βγήκε τίποτας;
 — Αμ' δέ ξέρεις, καλό Κίτσο, ποός έτσι ποή ή δ ι π λ ο μ α σ τ ι κ ή, κατά ποή την έλέει κ' ό δόλος ό Παπαστάθης απ' τ' Αποκόμην λόγια με τή σακκι, κοπιλάμέντα με τή μόδι χαμογελάματα με τή κηλό, έργατα με τή μεζινέ, άγάπιας με τή μισκάλι, και άλιθβιας με τή καράκι.
 — Θυμιάσι, όρε Δέλλιο, τόν κόμσουλα τής Σμύρνης ποού μās έτήρησε σά νάχημα την πανοικία απανουθό μας; ό ποό άνάρτηης τής Έλλάς έγέννηκε ό ποό φαρμασίσης βασιλικός! Θυμιάσι, όρε, σαν ήρτε σό Βαλτό και σό Ζερόμορο, ζωμένος τή σπαθι, με τή πιστόδρα σό σιάδα, και με την καρπαμνια τού χωροφόλακα στον όμο, ξέρεις, ποτες πούτανε νομάρχη; θυμιάσι τή γέλοια ποού κάρμα.....
 — Αμ' δέν τή θυμιάσι;—Γιάσου, όρε κατεπών φράγγω! τώλεγε ό ένας—άρταίνας όρε..... παλικαρά; τώλεγε ό άλλος—ποός τή πής τή πρόβατα, κέρ νομάρχη; άρώταε ό απ' εδω—έχει κ' άλλα πολλά τέγια παιδιά ή μάνα σου ή καλόμηρη; τώσκουζε ό απ' εκεί—κούφε με ό με τή δικμιο σου, άν δέν λέω ήλιθβία τώλεγε ό άγορίττης του—μα τή φόβω τών άρμάτω σου! δέν έχω καλλίτερη κόττα' τώλεγε ή σπηνοκουκαρά του—ό Θεός νά κινή κοφτερή τή ρ ο μ φ α ί γ σ ο υ, κίρ νομάρχη τώλεγε ό παππας τού Θερακιστού. Κι αυτός έκαμάρωνε και τάχαρτε όλα σά λοκμάτες τού Μελεμεζίου, απ' εκείνους ποού χάφετε τώρα στο κανάκι του.....
 — Αμ' θυμιάσι, όρε Δέλλιο, τί τώλεγε' κείνος ό π α ε δ ρ ο σ τής Φλωριερτάδες πούρτε νά τόν χαιρέτησης; — Αμ' πές μου δά έτσι, ποού νά σε ίδη ό Θεός! νά ιδούμε μιά βολά κ' έμεις ένα νομάρχη μοναχάλο, ποού νάνα άρματώμενος σαν τόν ύστατο, με συμπτώθη, και νά κινή τιμή σά σουρέλα του! Νά μου ξήσης χίλια χρόνια όρε --- παλικαρά νομάρχη! νά ξήσης και νά σε χαιρούμαστε!.....
 — Αμ' ή π α ε δ ρ ί ν α τής Παλοκοιούνας ποού τών έτραφάδες σαν τόν έβλεπε με τή σπαθι τών—άφτρας ποού τή ζω... τή ζω... τή ζούστη τή σπαθι...
 — Ποός θά τώλεγε, όρε, ποός μιά μέρα ποúταν γραφτό νά πάη στή Σμύρνη κόνσουλιας γρά νά φάη ζυλιας; κ' άν ήταν μιά βολά μαναχ, δε θά τώκαυς ντέρτι, μα ποúταν ένο;
 — Έννοια σου, όρε Κίτσο, και ό Θεός τούτρεψέ πολλοπολλά τόν μπάπο πούδοκε μιά βολά στό γραμματικό τού δημάρχου, στον Άστακι.....
 — Αμ' άσταν τώρα πιά νά πιά νά ξένεται!... Ειδες, όρε, εκείνου τόν γραμματικό ποώμου στην Υταλίας; καλός άθροπος ποού φαίνεται νάηται ό μαύρος, άγκάλας και νά μήν έχη όλα τή δούττα γερά' τί λές;
 — Καλός είναι ποού καλόγρη. Κάποιος μώλεγε ποός τόν πνομιάζουμε ε π ε ι σ κ ε ν α σ μ ε ν ο δ ι τ λ ω μ α τ η γ' ριατί άνασταμα;
 — Μα τή ψομιά, κ' έγώ ήθελα νά τή μάθω και θά

ρόβατα τού γενικό γραμματέγη τού πουρζού τών ζω-
 — Τι; μπας και τόν έχεις κ' αυτόν ή' άμαρτωλό; — Αμ' κατά ποού λέει τή Φαλτήρη!.....
 — Με τού τού εφρύβης ή γνός, όρε τ' άδέρφι, και ποού φαίνεται ποός σάμματις νάβηρηκα κάτω τις τή νόημα τής πνομιάς. Ξέρεις ποός ό άλλος γραμματικός ήταν πολλή χόρμη στή Φρανσθα, κ' είχε παλιώσει πολλή, κ' αυτός και τή σκατία του μαζή, τώσο πολλή, όποού εφρευόστηκε νά τόν τραβήξουν στην Αθήνα, καταπού τρωζάν τή σαποκάριβα στον τερσανά, γρά νά τόν ξαναπαλάσωσαν και νά τόν ξανακαταρμώσουν και ύστερα νά τόν ταβείδψουν πάλι.....
 — Αμ' δέ λές καλλώτερα, σαν τή παλιάλορη ποού τή πέρονου ή' ρωφισ και τή βάρφου, και τή Μπογαζήσου, καλλιά και δούττα, και τή ποουλόιν πάλι γρά καινούργια;
 — Πάρτα κατά ποός σ' άρέση, μα τή δούττα τάχει γερά.....
 — Κοιπέταις νά τούς βγάλής όλους αυτούς ποείναι στή δούλεψι με γερά δούττα.
 — Γ' αυτούς πούρηται δε λέω, μα ητά κείνους ποúταν.....
 — Σά νά ποίμε τούς παλιούς πουρζούς;.....
 — Αμ' άδέξοι σου φαίνονται; ό ένας τους, πρώτος μηχανεύθηκε στον κόσμο, ποός μπορεί κινείας νά περνε νη τού ποτάμι χωρίς νά βρέχεται, και σκαρφήστηκε νά βίση μιά τάβλα από όδω σε όδω! σ' αυτόν χρουστόμμε τή εύμερα τού γεφυρζού' προχού όλοι μας έμπουρδάρμαε μέσα στο νερό γρά νά περάμε. Ο άλλους τους εύηκε ποός δού πούδαρα σ' ένα παπούτσι δέ χροουρν, μηδ' ένω κερνοφίλλα σ' ένα μασγίλι..... Ο τρίτος, ποού χαμπαριέ απ' όλα, απόδειξε ποός τού άντρογένο είναι ό σ ι μ χ ι τ ο, όταν κ' ό άντρας κ' ή γυναίκα δέν είναι βρωμίο..... και ποός ηρά τούτο τάχατες κ' ό τρωαίο μās δέν τεκοβόλαν. Ο ποός κίλος απ' όλους τους, πούερε στο νύχι την προπαίδια, μās έμαθε, ποός όταν βάνης με τήνα χέρι και βγάνης με τή δού, τού σακκι μισκάι πάντας γεμάτο..... Αν πής δά και γρά κείνου τού πολέμου, άμ' τώδοκε δά νίπυ κατά διαβόλου! φοβώταν την Ε χ υ ο φ υ λ α κ ή σαν τόν όξ' απ' εδω, και κόνιτφε άπατός τόν άλιος νά φορηθώ ή δα τή άρματα τής Έλλάς και όλας τής πριανοιτίας, γρά νά φυλάη μαναχός του αυτός τόν Βασιλέγα και νά πάη και την Πόλι καταμάναχος! Όσο δά γρά κείνου με τή πολλα τή γράματα, από άντόθωνας λουσάτης ποúταν ός τή προχέδες, μπιρδέν σου κόπηκε όλοκομμάτος Με γ α λ η Ι δ ε α !..... Άστων νά βέφουν τέτοιου ποείναι!
 — Δέ ξέρω, όρε Δέλλιο, τί έχεις νά πής γρά όλους τούς άλλους, μα ό καινούργιος, ποού ξέρει πολλά πράγματα, και ποού γρονίζε ποός τή μεγάλο δέ χουρεί με τή μικρο, πρέπει νά καταλάβ' όσ' απ' όλα, ποός κ' ή Μ ε γ α λ η Ι δ ε α δέ χουρεί σε μικρο κεφάλι..... Τί λές; νά τή καταλάβεις;.....
 — Τι νά σου πό, όρε Κίτσο, ή κρισι σου είναι καταφάνηρη, ηγαι κ' αυτός και πάσα άλλος ξέρει, ποός τή βωδύ με τή τομάρι τού όρνιού δέ χουρεί' μα, άν ό φίλος σου..... τή καταλάβαινε τή πράρμα, ποού λές, δε θά καταλάβαινε συνάματις, ποός και κεφάλι μεγάλο δέν περιάζει νά δ ο υ λ ε υ ή μ ι κ ρ α ι ς Ι δ ε α ι ς ;.....
 — Νά, μη την παναρά του Μπρουσου! είμαι βέββιος ποός τή κατάλαβε ό..... παλικαράς!
 — Αμ' σαν ήταν, τί καθύταν;.....
 — Γιατί άν σκηνοβή τή καθήση άλλος..... μπουφού!
 — Και λοιπός, σήκου σι νά κάτσο γώ τού κάρμαε;
 — Αμ' τώρα τή κατάλαβες;
 — Κρίμας στον άθροπος, όρε άδέρφι, νά χάνουται τέγιας λόης!
 — Πές, όρε, καλλώτερα, κρίμα στο γένος ποού δέ βρισκεται άθροπος νά τή γνιρρόση.
 — Αμ' νά ποού βρήθηκε δά ένας τρανός Ίγγλιξός, ότε ποός τάχατες ό Σουλτανος τάκαμα όλα ίσώμα σαν τόν κατρέφτη της Κυρά Βασιλιάης, και ποός παρά τρίχα νά γένη και βρωμιάς. Και νάησου, μορέ Κίτσο, νάηκουρες! ποού μās τή έγγαγε προχέδες κίτω στο βρωμιάκο τόν καφενέ ένα παππαδοπουλο από την Καρέτανα * άσκέρτα της Τουρκίας γενήκαν ξεφτέρρα και άγγελοι! λέει' ή άρμάδα της θεογένου και πάει! λέει' όλοι ό άνάρτηδες προσηήγκαν! λέει' τή χαρμήμα άζκαλα! λέει' ή Πόλη γέμκε καλλώτερη απ' τή δούτρα! λέει' οι μαμίδες γεβεδίστηκαν, λέει, και τή όλο τή τρανό απ' όλα, τή βακοφάρα ποουλόινται και θ' άβήκουν έκατό μιλλιούνα δραχμάδες τή χρόνο παραπανισμα στο χαρνε! τίδια νάηχη ό παρδείσους τού Μοχαμέμη!
 — Ναί, όρε μπήρη μ', μα ό γίδιος τρανός Ίγγλιξός, στο γίδο τή μεγάλο χαρτί γραφέ, ποός άν βολετός ό "Έλληνας νά ξεκίανων τή μαίρη την τυραννιά ποού τούς πκακόνει στή νεφρά, ή Ίγγλιτέρα θά τούς βοήθαγε και πάλε..... Την άκούε όρε σι αυτή την καμπάνα ή δέν την άκούε;
 — Την άκούω, όρε τ' άδέρφι, και την προσκυνάω' μα τί θέλεις νά σου κάμουν κ' ό μαίρη ή' Έλληνας, ποού όλα έρχονται ξανάξερβα;.....

— Αμ' δέ σε ματακούγω πιά! τής κακής ψαλίδας ή τριχάις τής φταιν. Ο Θεός, μορέ Δέλλιο, κατά τή βουνο δίνει και τή χόιν' έμάς ποú μή εύρηκε ό λ ο β α ι ς , μās φώρτωσε με τή παραπάνω, δά βαστάζους. Τέτοιου πούμαστα, τέτοιου θέλαμα, τέτοια και πάδμα. Κούψε λοιπόν τή σ' έρκο σου, κουβιάλα τή σαμάρη και τώπαυαι, άν δέν έχης όρεξι και γρά στέζαρι.
 — Μίλις, όρε Κίτσο, σαν τή μαρτυρολόι.....
 ... μα ξέρεις μιά βολά, ποού ό γάιδας ποού τόν εφορτόταν ποού περίσσια, ποός έπεςε στο ποτάμι, ποός έλυσσε τ' άλίτι ποού κουβιάλας και γλύτρωσε;.....
 — Ναί, όρε καλέ μου Δέλλιο, τή ξέρω, μα ξέρεις και σ' ό, ποός ό γίδιος γάιδας ξαναδοκίμασε δεύτερη βολά τή ε δ ο τ ε ρ τ ι π ι κ ι, και ποός έμούσκεφαν τή σφυρηγάρια ποúτανε φορτωμένους, κ' επύρηκε;.....
 — Τί σφυρηγρολόγης, όρε; άστοχαδ' ποός τή χαρτωμίσσο ξενιτάρι είναι σαφι από ζαχαρι;
 — Καλά τή γεωγρή' άμ' τ' άποδείοστο του γουαμειού;.....
 — Αμ' και μαπορούει νάηται, πάλι σαν τή βρέξης δέν πνάνε.....

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Αθήνα, 14 η Οκτωβρίου, 1862.

Πολυάριθμοι πολιταί έτραυματίστησαν έν Ναυπλίω υπό τών χωροφυλάκων, ους ή κυβέρνησις επί σκοπώ εκδικήσεως κατά τών άδόντων επαναστατικά άσματα έπεμψε διά τού άτμοπλοίου. Η άτυχής αυτή πόλις, κατά την εισβολήν τών σταλέντων χωροφυλάκων, όμοιάζε πόλιν υπό έχθρου βαρβάρου κεκυριευμένην.

Ταρχακή συμβαίνον προσέτι και είς Λαμίαν. Η Έδρα και ή Σπέταις συνταράσσονται και συγκινούνται.

Βεβαιούσιν, ότε συνωμοσία εφωράθη έν Άρκαδία και Μεσσηνία.

Θρυλλείται, ότε και πάλιν επίκειται ύπουργική μεταβολή.

Η κυβέρνησις, διά νά δώση άμνηστία έν είς τινα άρχιλήστην, κ α π ε τ ά ν ο ν ή θ α σ ι λ έ α τ ω ν β ο υ ω ν, και την συμμοριαν αυτών, ους κατά τής Ναυπλιακής άνταρσίας κρύφα υπεκίνησε, εξέδωτο βασιλικόν νέον διάταγμα άμνηστευόν τούς «έμμέσως ή άμέσως, έν γνώσει ή άγνοίη, έκούσιως ή άκουσίως» συνεργήσαντας είς την άνταρσίαν.....

Έ ν α σ κ ά π ο ι ο ς Χρυσούβεργης, άξιωματικός τού πελίκου, έκίνεος όστις έν Κύνθω ήτίμασε τόν στρατόν, άισχυρώς προσενηχθείς πρός τούς νεκρούς τού Λεωτσάκου, Μωραϊτίην και λοιπόν, εδιώχθη υπό τών Ναυπλιών με τή γ ι ο υ γ α κ η τ ή λ ε μ ο ν ι α. Είς δε την Κωνσταντινούπολιν έξυλιση υπό τών Έλλήνων.

Δέν πιστεύομεν πλέον νά δυνηθ ή νά υπερεστή, είς τόν στρατόν, μ' όλην την βασιλικήν άγάπην, και φρονούμεν ότε ή εισαγγελία τών Άθηνών δύναται νά ώφεληθ ή τής περιστάσεως, άφου ό Δαή-Γεώργης κατήντησεν απόμαχος.....

Ο Βασιλεύς, και ή Βασίλισσα άνεχώρησαν επί της Ά μ α λ ι α ς, διά περίπατον.

Ο φωτισμός διά τού γαζίου ήρχισεν έν Άθήναις, και τή άνεπαρήχη.

Αποβιβαζόμενων τών έν Ναυπλίω κομισθέντων νέων ε π α ν α σ τ α τ ι κ ω ν είς Πειραιά, τή πλίθος επειράθη νά τούς ελευθερώση ή χωροφυλάκες επυρεβόλησαν κατά τού λαού, και πολλοί τών σπουδαστών επλήγησαν υπό τών σφαίρων.

Printed by Joseph Clayton, 17, Bouverie-street, in the Precinct ο Whitefriars, in the City of London, and published by Charles Bradbury, at the Office, 11, York-street, Covent-Garden, in the Parish of St. Paul.—London, Saturday, 18th October 1862.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
 ΤΟΥ
ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Δεδοξασμένον τή όνομα τού Ύψιστου, διότι έν αυτή τή ήμέρα «ήρπασε τούς ε π ι λ α ν θ α » νόμένους αυτόσ, έν ή ούκ έστι εν «αυτούς βυόμενος, ουκ έστι μεχρίς «νός!»

Ο Όθων και ή Άμαλία καθιρέθησαν τού θρόνου της Έλλάδος; έφυγον της Έλλάδος. Κατελύθη και ή βασιλεία αυτών, ως κατελύθησαν και καταλυθήσονται πάσαι όσαι, αξιώσεις καταγωγής θείας έχουσαι, θείαν όργην καθ' έαυτών επισύρουσι. Τό ελληνικόν όνομα, τή χθές, χθές άκόρη έν έν τή Ευρώπη έξουθενόμενον, σήμερον εκστομάτων άναριθμητών λαών, εκ στομάτων σεβαστών μετ ά θαυμασμού εκπορευεται. Η πεπολιτισμένη Ευρώπη χαιρει, ως άν ήρετο από τού έαυτης στήθους ό εριάλτης, ό από τού στήθους της Έλλάδος άρθει. Τα περαιτέρω δημοσιεύμενα εκ τών ευρωπαϊκών έφημερίδων τρανώς τουτό καταδηλώσει. Κατευθυνθήτω ή εγνωμοσύνη τών Έλλήνων ένώπιον πάντων τών έν Χριστό αδελφών ήμών, και δόη Κόριος «βίον άνετον» και ύγειά, έν τω μέσω τών συγγενών και τών «οίκειων αυτώ» τω άφ' ήμών άρπεντε β ρ α χ υ.

Πάσαντες τού αιτίου πασάτωσαν και τή αίτιάται! Ειρήνη, όμοιοια, άγάπη, πίστις και έλπις έστωσαν τά θεμέλια τής μελλούσης ήμών ύπαρξεως. Πάν θάηθεν περποίει ήμιν επαινον, πάν δέ κακόν, από τού νυν και είς τή έξής, άποδοτέον έστιν είς ήμάς και τόν ήμάς. Έχθρούς έχομεν πολυαριθμούς: ό οποδοι τού θεού έν δικαιοσύνην σου έν γη επιλάληση.....

Ουδαμώ προσφιύτερον εφαρμόζονται τή ρήματα ταύτα τού θεού Δαθιθ, όσον εφ' ήμών τών Έλλήνων, τών έν πλήρει ελευθερία δουλείαν ύποστάτων μακράν. Διά τούτο και πάντες όσοι Έλληνες έν καρδια συνετριμμένοι και κατανόητοι βλαθεί, άνεπημύνην πρός τόν Ύψιστον ύμνοισ ευχαριστηρίους, δοξάζομεν τή άγιον αυτόν όνομα! Ναι! άδελφοί Έλληνες « κήδετα ό θεός τής Έλλάδος!» κήδετα αυτής, ως τοσαυτάκις απέδειξεν. Ο πανάγιος αυτό δάκτυλος ό τήν εκτέρας άναγέννησιν ήμών ευδοχάσε, ουδέποτε έγκατέλιπεν ήμάς. Η Ευρώπη ή άλλότε άγασθείσα διά την νεκρανάστασιν ήμών, εθαύμασε την έν έτει 1843 άνάστασιν ήμών μεταπολίτευσιν, και εκπλήκτως μένει σήμερον καθορώσα την πτώσιν τής εξακροατοδισίας ήμών δουλοκρατίας, την πτώσιν τής γενομένην άνευ χύσεως βανίδος αίματος, άνευ δαπάνης πυριβολής ή εκκαύσεως αίματος. Μια τή φωνη ή λαοί της Ευρώπης επαινούσι και συγχέουσι ήμάς, και πάσαι αί φιλελεύθεροι κυβερνήσεις επικροτούσιν είς την όντως θαυμασίαν ήμών άπολύτρωσιν.

Ναι! κήδετα ό Θεός της πατρίδος ήμών! Η έσγάτη δουλεία ή πασών τών προγενεστέρων χειρίστη, ως υπό κάλυμμα άρετής και άγαθότητος έπ' τριακονταετίαν όλην ήμάς μαστίσασα, ήρθη απ' ήμών, και συν αυτή ήρθησαν και πάντα τή αυτής επακόλουθα δεινά, τήν όθνικόν ήμών χαρακτήρα ζιμιώσαντα, την διασθοράν έν ταίς καρδιαίς πολλών έξ ήμών εισαγόντα, την συμπαθείαν της χριστιανικής Ευρώπης άφ' ήμών ανέλονται, την αδελφικήν άγάπην τών όμογενών και όμοφύλων άπαλλοτριώσαντα, τή μελλον της Μεγάλης ήμών πατρίδος διακινδυνεύσαντα, τή από όλισθήματος είς όλισθημα την πολιτικήν ήμών ύπαρξιν επαγαγόντα, την καταβύθισιν τού σκάφους άπειλήσαντα!

Η 25 μαρτίου τού έτους 1821, ή εκ τού χάους ήμάς εξαγαγούσα είναι ήμέρα τών γενεθλιών ήμών.

Η 3η Σεπτεμβρίου τού έτους 1843, ή είς τόν βωμόν της ελευθερίας τρώπαicia ελληνικά στήσασα, συνένειεν, ως μή ώφελειν, είς επίβάρυσιν τού επί τού ήμετέρου τραχήλου άναιδώς κρεμασθέντος ζυγού.

Η 11 η Οκτωβρίου 1862, ή την άκραίον ήμών έν ηλικιότητα καταδείνουσα, είναι ήμέρα της τελικής ήμών άναγεννήσεως, είναι ήμέρα της άλληροδς ήμών άπελευθερώσεως και τούντέθεν της πραγματικής ήμών υπό πάντων τών έθνών άναγνωρίσεως.

Αυτή έστιν ή άληθώς «εορτή έσρτών» και πανήγυρις πανήγυρις!»

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚ. ΘΡΟΝΟΥ.
 Ουδέποτε ό θθβαλμός της Ευρώπης προσπλώθη επ' ήμών τοσοδόν όσον σήμερον. Η άνάιμακτος άποπομη τού Όθωνος διηγείρε τόν θαυμασμόν και εψήλκυσεν επ' ήμών την συμπάθειαν πάντων τών φιλελευθέρων λαών. Γενική

επιδουκμασία στεφανώνει τās παρούσας ήμών πράξεις, και ένδοξώνει ήμάς διά τās τού μέλλοντος. Τό ελληνικόν όνομα και πάλιν ύψηλά σήμερον πέτεται, και πάλιν ή Ευρώπη ήρχισενάμας όνομάη αξίους τών προγόνων ήμών άπογονούς.

Άλλ' όσον μεγαλητέραν κληρονομίαν έχομεν, όσον ύψηλώτερα πετώμεν, τοσοδύτω και μεγαλητέρας άγωνίας έχομεν νά ύποσώμεν, τοσοδύτω και πλείονους άρετων άνάγκην έχομεν. Άναβέτομεν τās ελπίδας ήμών επί Κύριον, και προβαίνομεν, πεποιθέτες μέν επ' αυτόν, μή ληθομενόντες δε, ότε κατά τήν φρικτήν ταύτην τού έθνους ήμών κρίσιν μέσος όρος δέν ύπαρχει ή μεγαλυνόμεια και κραταιόμεια, ή άποτεροόμενα και πάλιν έντός τού πυρός εκίνου, είς ό Θεός έθηκεν ήμάς, ένα εξαγινισώμεν και λαμπού γίνωμεν.

Αφ' ήμών σήμερον και μόνοις εξαρτάται τή εύδαμον τής Έλλάδος μέλλου, άφ' ήμών ή συναγωγή και ή ένωσις τού διεσπαρμένου ελληνικού ποιμνίου, άφ' ήμών ή κτήσις τών άπειρων προσδοκώμενων άγαθών. Τά δε άπομεινάρια τών σεβαστών εκείνων στύλων της ελληνικής άναγεννήσεως, τών τού παρελθόν οικοδομησάντων, τών τού ένεστώσ διαπέπνων και τών τού μέλλον ήμών προπαρσκευαζόντων, οι περιφανείς, λέγομεν, εκείνοι Έλληνες, οι τήν προσωρινήν κυβέρνησιν τού σκάφους ήμών άναδεχόντες, χρεών έχουσι φρονήσεως, καρτερίας και άυταπαρήσεως τοσαυτής, όπως ουδέποτε ουδαμώ κυβέρνησις άλλη έχρησάται.

Πέρα έν τή σπουδή τών ευρωπαϊκών πραγμάτων πολυγρόνος, παθήματα πολυειδή και πάλη διετής δημοσιογραφικού βίου, πάλη νικήτρια, παρέχουσι ήμιν τή δικαιομα του εκφράζειν γνώμη, τού προτρέπειν είς άγαθόν, τού συμβουλεύειν πρός τή σύμφερον τού κοινό. Άλλ' ουδέμιας έν ιδιοσήτην τούτων άνάγκην έχομεν επί τού προκειμένου, ύπερ ό πάσα φίλη λαλιά και πάσα γνώμη, της Έλλάδος καλοθελήτρια, συνηγορή και συμπαρατάτταται.

Έναπόκειται είς ήμάς νά εκλέξωμεν τόν επί τού ελληνικού θρόνου καθεσθωρόμενον, και γνωρίζομεν, ότε ή πρώτη πράξις ήμών μετ ήν από τού εσγάτου ζυγού άπολύτρωσιν μας, είναι ή εκλογή αυτή. Τά άλληνά και πολυγρόνια ήμών παθήματα γένοντο βεβαίως άγαθά μαθήματα γινώσκομεν ηδη σαφώς, και τώ έν έτει 1862 ζώντες, ότε εκ της επί τού θρόνου προσκληθησομένης δυναστείας εξαρτάται, εάν μή τή όλον, τούλαχιστον τή πλείστον μέρος της έθνικής ήμών εισδοσέως: διά τούτο πρέπει επί της εκλογής ταύτης νά προσληθώμεν πσαν την δίκαιον ήμών, και άπαξ άπαντες, ως σώμα έν, τόν βέλτιστον τών ύποψηρίων, τόν δυνατόν νά ύποβαστάξή, νά τιμηση, νά μεγαλίνη, και κραταιώση την Έλλάδα, νά εκλέξωμεν.

Εκ τών έόντων πιθανότητα εκλογής ύποψηρίων, οι άκόλουθοι είναι οι μάλλον άκούομενοι ό υίός τού Βίκτωρος Έμμανουήλ, ό δοξός τού Λέιψτεμπεργ, ό υίός της βασιλίσης Βικτωρίας, ό πρίγκηψ Ναπολέων και ό υίός τού βασιλέως τών Βέλγων. Όσον δε περί τινων Έλλήνων πριγκίπων και ή μνεια αυτή είναι περιττή. Έπομένως άς εξετασώμεν τις ό μεταξύ τών βασιλοπαίδων είναι ό βέλτιστος.

Χωρίς νά έμδωμεν είς λεπτομερείας περί τών προσόντων είς εκάστον, δυνατόμεια άναδειοάσεως να είπωμεν, ότε ό πλείστον τών άνω καταλεχθέντων είναι άπροικες, και, άνεπαρτήτως τών προσωπικών αυτών άρετων, άς τινας άγνοούμεν, κατά πάντα τή λοιπή χρησιμείους μόνοις είς τή νά πληρώσωσι τή κενόν θρόνον χρεούσους. Τινές έξ αυτών, χρηστών πατέρων όντες τέκνα και υπό άρχών ύγειών και φιλελευθέρων πεπιστωμένων, δυνάται καλώς την Έλλάδα νά κυβερνήσωσιν, ουδέως όμως δύνάται νά την προικοδοτήσιν.

Είς μένος έχ τών όνομασθέντων είναι ό δυναμικός νά πληρώση τήσ ευχάς τού Πενελληνίου, ό όν τή έλευσει αυτού υποχομείων προίκα και παραπροικία: ουτός δε, ό δευτερότοκος υίός της βασιλίσης της Άγγλιας, ό πρίγκηψ Άλφρέδος, όν οι Έλληνες μετ άστουτής χαράς και ένθουσιασμού πέρυσιν είς Άθήνας έχαίρησαν

Printed by Joseph Clayton, 17, Bouverie-street, in the Precinct ο Whitefriars, in the City of London, and published by Charles Bradbury, at the Office, 11, York-street, Covent-Garden, in the Parish of St. Paul.—London, Saturday, 18th October 1862.

Η «Επιθεώρησις του Σαββάτου» τῆς 1ης νοεμβρίου, ὄργανον τῶν πανεπιστημίων, λέγει σὺν ἄλλοις πολλοῖς...

«Ο βασιλεὺς Λεοπόλδος βεβαίως ἔχει μετανόησι, μὴ δεχθῆναι τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἡδύνατο νὰ μεγάλυνῃ καὶ νὰ δοξασθῆ καὶ αὐτός...»

Η «Επιθεώρησις του Λονδίνου» (1 νοεμβρίου), μεγίστην χαίρουσα ὑπόληψιν, γράφει λαμπρὸν ἄρθρον ὑπὲρ Ἑλλήνων. Μεταξὺ πολλῶν λέγει καὶ τὰδε...

«Οἱ Ἕλληνες φρονιμώτατοι ποιοῦσι τὸν πρίγκιπα Ἀλφρέδον αἰτούμενος: ῥοδουμένῳ μὴ, διὰ τὴν μεγάλην νεότητά του, δὲν τῷ ἐπιτρέψῃ ἡ Ἀγγλία...»

Τὸ «Ἑβδομαδιαίων Κατάστοιχον» (1 νοεμβρίου), ἐφημερίς τῶν ὑπεραλπίων ἀλλὰ φρόνιμος, λέγει «Ὁ Ὄθων ἦτο βίβλις, ἡ γυναῖκα του ἦτο δεινὴ μουσικοπαικτικὴ ῥοδούργος...»

Ο «Εἰκοσιφόνος Χρόνος» (1 νοεμβρίου), γράφει ἐξαιρετὸν ἄρθρον καὶ λέγει «Αὐτρωθήτω ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τοῦ Βραχύνει, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπανεργείας τῶν ἔθνων...»

Ο «Οικονομολόγος» (1η 9βρίου), οὐ τινοὺς ἢ ὑπόληψις εἶναι μεγίστη ἐν Ἀγγλίᾳ, γράφει καλὸν καὶ εὐνοικὸν ἄρθρον μεταξὺ πολλῶν λέγει...

«Ὁ Ὄθων ἔνα μόνον σκοπὸν εἶχε: νὰ τρέψῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς γερμανικὸν δουκάτον, πρῶτον τὸσον ἄδύνατον, ὅσον τὸ νὰ τρέψῃ τις εὐγενὴ ἄρχοντα ἵππον εἰς χροῦνον ἢ μαζὶ ἀλογοῦν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ὁ Ὄθων ἐθυσίωσε τὰ πάντα: τιμῆν, τάξιν καὶ πραγματικὸν πολιτικόν...»

Κατ' εἰδήσεις βεβαίας, ἃς ἔχομεν, αἱ τρεῖς προστάτρια Δυνάμεις ἀπεφάσισαν νὰ ἀφήσωσιν ἐλευθέρους τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν.

Ο «Παρατηρητής» (2 Νοεμβρ.) ἐφημ. ἡμιεπίσημος, ἐνθαρρύνει ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρ. Ἀλφρέδου. «Ἀς τὸν ἐκλέξωσι, λέγει, καί... βλέπομεν...»

Ἀσμεῖον ἐμάθομεν, ὅτι ἡ εἰς Γερμανίαν ἐκδησιασὰ τὸν πρῶτον ἡμῶν θεοσεβέστατον φρεγάτα δὲν ἐκαλεῖτο «Ἀμαλία», ἀλλὰ «Σκύλα» δὲν ἦτο πλοῖον ἑλληνικόν, ἀλλ' ἀτμόπλοον ἀγγλικὸν δίκην ἀγκαρίας αὐτὸν διαπορθμεύσασα. Εὐχαριστοῦμεν τὸν πλοῖαρχὸν καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ ἀγαθοεργοῦ τούτου τῆς Ἀγγλίας πλοίου. Ἀγγλικὸν τὸν ἔφερε, Ἀγγλικὸν τὸν ἤρρε.

Ἐπιτομή τῆς ἐν τῷ Χρόνῳ καταχωρηθείσης ἐπιστολῆς κατὰ τὴν 25ην λήξαντος.

«Ἡ ἐν Ἑλλάδι συμβῆσα ἐπανάστασις ἠνέφεξε ζήτημα, ὅπερ ἡ διπλωματία οὐδὲ νὰ ἀγροῖ, οὐδὲ νὰ ἀποσβέσῃ δύναται. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη εἶναι συνέπεια τῶν παρελθόντων σφαλμάτων καὶ τῶν ἐνεστῶτων τάσεων...»

«Ἄνευ ἐκπεσοῦ τῆς Ἰταλίας, ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀξία κατὰ μέτρονα βαθμῶν τῆς ἀγγλικῆς συμπαθείας. Μετὰ δουλείαν αἰῶνων ἡ Ἑλλάς ἐξηγήθη κατὰ τὸ κατακτητοῦ αὐτῆς...»

ἀντιτάσεως, εἶναι σήμερον ἐρείπιον ὁ δὲ λαὸς τῆς Πάργας διατελεῖ καταδεδεικασμένος εἰς ἀειφυγίαν ἀνιάραν. Καὶ ὅμως, καὶ ἐναντίον πάντων τούτων, τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον ἀνεδείχθη οὐχὶ ἀνάξιον ἐλευθερίας.

(Ἐνταῦθα ἡ ἐπιστολή, καταστρώουσα παράλληλον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἀποδεικνύει τὴν μὲν ὡς θαυμασίως προοδεύσαν τὴν δὲ ὡς ἐν τῇ ἀμαθείᾳ, τῇ δεσιδαίμονι καὶ τῇ ἐξαχρειώσει ἐντροφώσαν...)

«...Μήτοι ἡ Ἑλλάς δὲν διαχειρίζεται μόνη τὰ ἴδια ἑαυτῆς πράγματα ἀνευ ἐξωτερικῶν ἐπεμβάσεων, καὶ μάλιστα πρὸς πλήρη ἱκανοποίησιν τῶν λαῶν; ναὶ, βεβαίως...»

«Μήτοι ἡ Ἑλλάς μόλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς δὲν διήγαγεν ἐν καρτερίᾳ καὶ μετριοπαθείᾳ; Ἐν ἔτει 1843, δι' ἐπαναστάσεως ἀναιμάκτου ἐξοσφάλισε τὰ δικαιώματα ἐκείνα, ἅτινα διὰ τῆς βίας ἀπὸ τῶν Τούρκων ἀνῆρπασεν...»

«Τὸ παραπέτασμα κατέπεσε κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς τριλογίας: δυναστεία τις ἐδοκιμάσθη, ἔπεσε καὶ ἀπῆλθε, μὴ νομοποιηθεῖσα καὶ μὴ καταλιπούσα βλαστούς...»

«Ἡ Ἑλλάς ἔχουσα ἤδη ἱστορίαν καὶ πείραν ἐλευθερίας μέλει νὰ οικοδομήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς, καὶ νὰ βεβη τὰς βάσεις, ἐφ' ὧν νὰ στρεώσῃ τὸ ἑαυτῆς μέλλον...»

«Ἄλλὰ πρὶν εἰσελθῶμεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ προβλήματος, φρόνιμον ἦθελεν εἶναι νὰ ἐρευνήσωμεν κατὰ πόσον ἡ Ἀγγλία, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἐπιθυμεῖ τοῦτο, δύναται νὰ διαμεῖνῃ οὐδετέρα εἰς τὸν νέον συμβιβασμὸν τῶν πραγμάτων...»

«Ἡ τῆς Ἀγγλίας ἐπιβρὸν εἶναι μεγάλη καὶ ἡδύνατο ὑπερτέρα νὰ ἦναι, ὡς βασιζομένη ἐπὶ τῆς συμπαθείας, ἢν αὕτη ἀνέπτυσσε κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ λόρδου Βύρωνος λατρεία...»

«Ἡ κατοχὴ τῶν Ἰονίων νήσων συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν συσχέτισιν τῶν δύο φυλῶν, καὶ πολλὰ μικτὰ συναισθήματα ἐπηύξησαν αὐτῆν...»

Ἀλλὰ, καίτοι σφαλερᾶς τῆς ἐλπίδος οὐσης, ἡ Ἀγγλία δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἕστη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐνεστώσα κρίσις θέλει καταδείξει τὴν ἐπικειμένην ἀλλοίωσιν τῆς ἐλληνικῆς ἐθνότητος... Ἡ Ἑλλάς, ὡς νῦν ὑπάρχει, ὀφείλει νὰ ἀποτελέσῃ ἡ τὸν πυρῆνα ἢ τὸ κληροδοτήμα Κράτους μείζονος ἑαυτῆς... Ἡ ἡ Ἑλλάς ἢ ἡ Τουρκία πρέπει νὰ προαχθῇ... Ἡ χριστιανικὴ Εὐρώπη δὲν δύναται νὰ ἀναδεχθῆ τὴν εἰσβολὴν τοῦ βαρβαρισμοῦ, καίτοι καλῶς βερνικωμένον ἄρα, ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἐθνότητος κρέματα ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν μελλόντων αὐτῆς ἡγεμόνων...»

Ἡ Ἑλλάς ἔχει χρεῖαν ἀνδρὸς φρονιμωτάτου, ἐπιδεξίου, δυναμένου νὰ ἡγήθῃ τῶν ἐθνικῶν αὐτῆς ἐλπίδων... νὰ ἰδρῦσῃ διὰ τε ἑαυτὸν καὶ διὰ τὴν Ἑλλᾶν τιμίαν καὶ ἀνεξάρτητον πολιτικὴν, ἀπῆλλαγμένην πάσης ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ραδιουργίας, κ.τ.λ... Ἀλλ' εἰς ἐπιτυχίαν τοιούτου βασιλέως χρειάζεται νὰ προτομοασθῇ αὐτῷ καὶ ἀνάλογον Βασιλεῖον. Δέδοται τῇ Ἀγγλίᾳ ἡ εὐρεσις καὶ ἡ θεμελιώσις τῆς νέας ταύτης κυριαρχίας.

(Ἐνταῦθα ἡ ἐπιστολὴ παριστᾷ ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ἠθικὴν καὶ ἱλικὴν ζημίαν, ἢν ἡ Ἀγγλία ἐκ τῆς Ἐπτανήσου ὑποφέρει. Λέγει, ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδὲ νὰ βελτιώσῃ αὐτὴν δύναται, οὐδὲ νὰ ἀλλοιῶσῃ ἐπὶ μακρὸν τοὺς πολιτικοὺς αὐτῆς θεσμοὺς, οὐδὲ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀδιάκοπον αὐτῆς τάσιν πρὸς ἐνωσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τέλους προσθέτει)

«... Τὴν ἐπαναστατικὴν Ἰταλίαν ἔχοντες ἐξ ἐνός καὶ τὴν ἐπαναστατικὴν Ἑλλάδα ἐξ ἄλλου, δὲν δύναμα τοῦ λοιποῦ νὰ παροτρύνωμεν τὴν Ἐπτανήσιν...»

Ἐπομένως ἡ κατοχὴ τῶν Ἰονίων νήσων εἶναι μᾶλλον ἔργον πολιτικῆς ἐπιχειρηματικότητος ἢ ἄλλο τι. Ἡ στρατηγικὴ αὐτῶν ὀφέλεια εἶναι λιαν ἀμφίβολος καὶ δαπανηρὰ ὁ δὲ μόνος σκοπὸς ἡμῶν τῶν κρατούντων τὰς νήσους ἐκεῖνας εἶναι, ὅπως μὴ τις ἄλλη ἐναντία εὐρωπαϊκῆ δύναμις καταλάβῃ αὐτάς. Ἀλλ' εἴαν ἡ Ἑλλάς ἢ ἀρκούντως ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ κρατήσῃ αὐτάς, τότε διατὶ ἡμεῖς νὰ ἐμμένωμεν; Διατὶ ἀπ' ἐναντίας νὰ μὴ συμβουλευσώμεν τὴν Τουρκίαν, εἰς λύσιν δυσκόλου προβλήματος, ὡς παραχωρήσῃ τὰς ἐλληνικὰς ἐπαρχίας, αἵτινες ἤδη δυνάμει τοῦ πλοῦτος, διατελοῦσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν γαιωκτημόνων ραγιάδων; Ἡ Τουρκία ἠθέλεν, οὕτω ποιούσα, ἐξομαλύνει τὴν ἑαυτῆς ὁδὸν δι' αὐτομάτου παραχωρήσεως τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων, ἀνθ' ὧν ἠθέλε λαβεῖ ἐπιβρὸν καὶ συμπάθειαν τῶν χωρῶν, αἵτινες δὲν εἶναι ἡμέτεροι, καὶ τῶν πολιτικῶν ἐκείνων δικαιωμάτων, ἅτινα τοσοῦτον εἰσὶν ὑλικὸς ἀσθενή, ὅσον λογικὸς εἰσι μάταια καὶ ἀνυποστήρικτα;

Ἄλλ' εἴαν δὲν ἦναι δυνατόν νὰ τεθῇ ὁ πρίγκιψ Ἀλφρέδος ἐπὶ τοῦ νέου τούτου θρόνου, ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἰκανοὶ καὶ ἴσως ἔχοντες θέλησιν νὰ δεχθῶσιν... Ἡ Ῥωσία θέτει ἐμπρὸς τὸν δόκτα τοῦ Λέιψτεμπεργ, ἐνῶ ἡ Γαλλία, ὡς λέγεται, ἀνέχεται τὰς ἀξιώσεις νέου τινὸς Τψηλάντου, καὶ συζύγου τῆς θυγατρὸς κάποιου βιενναίου τραπεζίτου βαρῶν Σίνα... Τὸ κατ' ἐμὲ, ἠθέλον ἐξαιρεσεὶ τὸ τευτονικὸν στοιχεῖον, ὡς ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν φύσιν τῶν Μεσημβριῶν ἠθέλον ἀμέσως ἐξαίρεισε καὶ τὸ ἀγνῶς ἐλληνικὸν στοιχεῖον, ὡς ἐπιφέρων ἡλιθιότητα καὶ κατὰ συνέπειαν φυσικὴν ἀδυναμίαν, κ.τ.λ...»

«Δέχθητε, κ.τ.λ. ΔΙΓΑΜΜΑ.»

Ἡ ἐπιστολὴ τελευτᾷ μνημονεύουσα καὶ διάφορα ἄλλα πρόσωπα ἤγον νιὸν τινα τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀπόθρονόν τινα ἡγεμόνα Ἰταλῶν (ὡς παθὸντα δὴθεν καὶ μαθόντα πολλὰ καλὰ πράγματα), ἡ ἡγεμονόπαιδα τῆς πεπτοκνίας δυναστείας, ἡ τέλοσ, καὶ ὅπερ πιθανώτερον, ὡς λέγει ἡ ἐπιστολή, τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῶν Βελγῶν.

Ἡμεῖς εἶπομεν οὐχὶ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδόντων τὰ ἐλληνικὰ πράγματα, καὶ γινωσκόντων ποῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος κείται. Ἡ μισέλλην ἀγγλικὴ ἐφημερίς, Ὁ Ἐωθινὸς Ταχυδρομὸς, λαλῶν περὶ τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς, θεωρεῖ, ἡ μᾶλλον προσποιεῖται, ὅτι ὑπὸ Ἑλλήνων εἶναι γεγραμμένη. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Χρόνος, ὁ καταχωρήσας αὐτὴν καὶ ἐπ' αὐτῆς ἄρθρον ἐκτενές καὶ εὐνοικὸν ἡμῖν γράψας, ἀποκαλεῖ τὸν γράψαντα νουνεχέστατον καὶ περιφανῆ ἀπὸ τὸ ἀταποκρητῆν. Ἡμεῖς, ὡς εἰδότες τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἂν δὲν ἐγνωρίζαμεν τὸν ἄληθῶς περικλεῆ ἐκείνον Ἀγγλον, οὐδέποτε ἠθέλομεν ἀποδώσει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Ἑλληνα, διότι τότε ἠθέλομεν παραδεχθῆ, ὅτι ὑπάρχει καὶ Ἑλληνα εἰς τὸν κόσμον, Ἑλληνα βασιλέα διὰ τὴν Ἑλλάδα μελετῶν, μ' ὄλον ὅτι ἡ ἕρωεινία ὑπερχειλεῖ ἐκ τῶν γραφομένων του...»

